

PARLAMENT DE CATALUNYA

Presidència de l'honorable Sr. Joan Casanovas

DIARI DE SESSIONS

Sessió del dia 1.^r de febrer del 1934

SUMARI

S'obre la sessió a un quart de sis i quatre minuts de la tarda, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Lectura i aprovació de l'acta de la sessió anterior.

Ordre del dia :

Continuació de la discussió del Dictamen de la Comissió de Justícia i Dret sobre el Projecte de Llei creant el Tribunal de Cassació de Catalunya.

Resta pendent de discussió el títol II, referent a l'elecció del President del Tribunal.

Títol III. — Article 13. — Es rebutjat un vot particular al final de l'últim paràgraf de l'article, signat pels senyors Abadal, Tries i Sol.

Es dona lectura a una esmena dels senyors Simó i Bofarull, Ibars, Casanelles i Lloret, als apartats 2.ⁿ i 6.º, que la Comissió rebutja quant al primer apartat i ofereix tenir en compte l'esprit dels signants en el referent a l'apartat segon. Demés, declara el senyor Andreu que la Comissió fa uns afegiments a l'article, que esmenta.

S'aprova l'article en la seva redacció definitiva.

Article 14. — La Comissió rebutja tres esmenes, dels senyors Vallès i Pujals, Carreres i Artau, Valls, Ventosa i Miracle; i és aprovat l'article definitivament redactat.

Article 15. — Són rebutjades per la Comissió tres esmenes: una, dels senyors Simó i Bofarull, Ibars, Casanelles i Lloret; altra, dels senyors Vallès i Pujals, Carreres i Artau, Valls, Ventosa i Miracle, i altra, dels senyors Vallès i Pujals, Ventosa, Martínez i Domingo i Valls.

El senyor Andreu, per la Comissió, proposa l'acceptació de la redacció definitiva que llegeix, aprovant-se l'article.

Article 16. — El senyor Ibars defensa una esmena, que signa juntament amb els senyors Simó i Bofarull, Casanelles i Lloret. La Comissió n'accepta un apartat. Rectificacions dels senyors Ibars i Andreu. Finalment, el senyor Ibars retira el restant de l'esmena.

Es aprovat l'article en la seva redacció definitiva.

Articles 17 i 18. — Són aprovats, sense discussió.

Article 19. — Es dona lectura d'un vot particular dels senyors Casademunt i Riera. La Comissió no l'accepta; és rebutjat.

Es dona compte d'una esmena dels senyors Simó i Bofarull, Ibars, Casanelles i Lloret, que retira el senyor Ibars.

Es rebutjada una esmena que signen els senyors Vallès i Pujals, Carreres i Artau, Valls, Ventosa i Miracle.

La Comissió accepta una esmena dels senyors Vallès i Pujals, Carreres i Artau, Valls, Ventosa i Miracle, sobre interpretació del cas d'incompatibilitat que assenyala el tercer paràgraf de l'article. Així mateix declara que suprimeix el darrer paràgraf, i proposa l'aprovació definitiva de l'article com el llegeix. Resta aprovat.

Article 20. — Es aprovat en el seu redactat definitiu.

Article 21. — A prec del senyor Andreu, se suspèn aquesta discussió i segueix l'Ordre del dia. Continuació de la discussió del Dictamen de la Comissió especial sobre el Projecte de Llei de Contractes de Conreu.

Comença la discussió de l'articulat.

Article 1.^r — Es dóna lectura a un vot particular de la Minoria de Lliga Catalana, que demana sigui retirat tot l'articulat del dictamen i substituït pels onze articles que formen el vot. Es rebutjat pel senyor Cerezo, en nom de la Comissió.

Es dóna compte de vint-i-dues esmenes de la Minoria de Lliga Catalana, que no accepta la Comissió i són rebutjades.

El senyor Ruiz i Ponseti interessa la supressió de la paraula «essencialment», en el segon paràgraf de l'article en debat. Resposta del senyor Bru, de la Comissió. Diverses rectificacions d'ambdós senyors Diputats. Es aprovat l'article redactat definitivament.

Article 2.ª — Es aprovat.

Article 3.^r — El senyor Cerezo, per la Comissió, suprimeix les paraules «salvant el cas de pacte especial o de precepte legal contrari», de la darrera ratlla del paràgraf primer de l'article.

El senyor Romeva, prèviament autoritzat per tractar-se d'un article ja discutit, fa unes observacions a l'art. 2.ª Li respon el senyor Conseller de Justícia i Dret; rectificant el senyor Romeva.

Seguint la discussió de l'art. 3.^r, el senyor Ruiz i Ponseti proposa una variant a l'apartat segon. Per la Comissió li contesta el senyor Riera, el qual manifesta acceptar l'esperit de la modificació demanada.

El senyor Romeva demana uns aclariments respecte l'article que s'està discutint. Li respon el senyor Riera. Insisteix el senyor Romeva en el seu punt de vista, i el senyor Bru, també de la Comissió, respon a les seves objeccions.

S'aprova l'article.

Article 4.ª — Manifestacions del senyor Romeva sobre aquest article i resposta del senyor Bru. El senyor Romeva, en la seva rectificació, demana la supressió de l'article, cosa a la qual no accedeix la Comissió. Intervenció del senyor Andreu propasant una nova redacció de l'article.

El senyor Cerezo accepta la suggerència del senyor Andreu i l'article resta pendent de redacció definitiva.

Article 5.ª — Es dóna lectura de dues esmenes: una, dels senyors Dalmau, Blasi, Casademunt, Armendarès i Bancells, i altra, dels senyors Andreu, Mias, Casademunt, Dalmau i Companys (J.) La Comissió accepta modificar el primer paràgraf de l'article d'acord amb algunes de les suggerències que consten en les esmenes. El senyor Blasi defensa l'esmena de la qual és signant. Intervenció del senyor Andreu en el referent a l'altra esmena.

El senyor Cerezo insisteix en les seves manifestacions anteriors. Intervenció del senyor Casademunt en defensa de la seva esmena; resposta del senyor Cerezo i rectificació del senyor Casademunt.

El senyor Romeva demana que s'aclareixi el tercer apartat de l'article.

El senyor Cerezo dóna a l'apartat la interpretació de la Comissió.

Es aprovat l'article.

Es dóna lectura, i s'aprova, la redacció definitiva de l'art. 4.^a

Article 6.ª — El senyor Romeva fa unes observacions a l'article, que són contestades pel senyor Cerezo; aprovant-se l'article.

Se suspèn aquesta discussió.

El senyor Conseller de Finances llegeix un Projecte de Llei sobre autorització d'unes transferències de crèdit. Passa a la Comissió.

En raó d'haver de reunir-se les Comissions parlamentàries, s'acorda aixecar la sessió.

Ordre del dia per a la sessió de divendres.

S'aixeca la sessió a les set i dotze minuts de la vetlla.

S'obre la sessió a les cinc i dinou minuts de la tarda, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Al banc roig hi ha l'honorable senyor Conseller de Justícia i Dret.

Es llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior.

ORDRE DEL DIA

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió de Justícia i Dret sobre el Projecte de Llei creant el Tribunal de Cassació de Catalunya

El Sr. PRESIDENT: Resta pendent el títol II, que és el que fa referència a l'elecció del President. Pot començar la discussió del títol III, relatiu al nomenament de Magistrats del Tribunal de Cassació.

(Es dona lectura al següent vot particular a l'article 13:)

«Els Diputats que sotscriuen proposen el següent vot particular al Projecte de Llei de creació d'un Tribunal de Cassació de Catalunya.

VOT PARTICULAR

Al final de l'últim paràgraf d'aquest article s'hi afegirà: "en quant tinguin el títol de Llicenciat en Dret."

Palau del Parlament, 13 de desembre del 1933. — Abadal, Tries de Bes, Sol.»

La Comissió no accepta aquest vot particular i ningú no el defensa; és rebutjat.

Es dona lectura a la següent esmena:

«Els Diputats que sotasignen tenen l'honor de sotmetre a l'aprovació del Parlament l'esmena següent al Projecte de Llei de constitució del Tribunal de Cassació de Catalunya.

ESMENA

Títol III

Article 13. El segon i sisè apartats, restaran redactats:

Segon. — Magistrats i ex-Magistrats del Tribunal Suprem i d'Audiència.

Sisè. — Advocats en exercici de més de quinze anys en una de les tres primeres quotes.

Palau del Parlament, 9 de desembre del 1933. — Simó i Bofarull, Gonçal Ibars, J. Casanelles, Pere Lloret.»

El Sr. PRESIDENT: La Comissió accepta o no accepta l'esmena?

El Sr. ANDREU: La Comissió rebutja el primer apartat de l'esmena i en quant al segon apartat es tindrà en compte el seu esperit en la redac-

ció definitiva. A més, la Comissió hi afegeix en la redacció definitiva: «els ex-Consellers de Justícia i Dret com a persones capacitades per a ésser magistrats»; i també es consigna al final: «sempre que tinguin el títol de Llicenciats en Dret».

El Sr. PRESIDENT: S'aprova així l'art. 13? (Assentiment). Resta aprovat amb les corresponents esmenes i addicions.

(La redacció definitiva de l'art. 13, és la següent:)

«Article 13. Per a ésser Magistrat cal estar comprès en qualsevol de les següents categories:

Ex-Consellers de Justícia i Dret.

Magistrats d'Audiència.

Procurador de Catalunya o ex-Procurador de Catalunya.

Degans i ex-Degans del Col·legi d'Advocats de Catalunya, en poblacions de més de 25,000 habitants.

Professors de la Facultat de Dret i Ciències Econòmiques i Socials.

Advocats amb més de 15 anys d'exercici en territori de Catalunya que hagin satisfet per més de cinc anys, quan menys, la quota fixa.

Notaris amb més de 15 anys d'exercici que hagin servit en els darrers cinc anys plaça de primera categoria a Catalunya.

Autors d'obres jurídiques de reconegut mèrit.

També podran ésser designats per a formar part de la Sala contencioso-administrativa, i fins al nombre de tres Magistrats, les persones que hagin estat Consellers de la Generalitat i els que siguin funcionaris o ex-funcionaris de les més altes categories administratives de Catalunya o dels seus Municipis de més de 25,000 habitants, sempre que siguin llicenciats en Dret.»

El Sr. PRESIDENT: Article 14. Hi ha tres esmenes, que el senyor Secretari llegirà.

(Les tres esmenes de referència, són les següents:)

«Els Diputats que sotasignen sotmeten a l'aprovació del Parlament les següents esmenes a l'art. 14 del dictamen sobre el Projecte de Llei de creació d'un Tribunal de Cassació de Catalunya.

La proposta, atribuïda en aquest article al Tribunal de Cassació en ple, serà unipersonal i a favor de qui hagi obtingut el major nombre de vots.

Palau del Parlament, 13 de desembre del 1933. — Vallès i Pujals, Carreres i Artau, Valls i Taberner, Ventosa, Miracle.

Article 14. L'edat de trenta anys que assenyala el paràgraf segon d'aquest article es substituirà per la de «trenta-cinc anys».

Palau del Parlament, 13 de desembre del 1933. — Vallès i Pujals, Carreres i Artau, Valls i Taberner, Ventosa, Miracle.

S'hi afegirà a l'art. 14 un nou paràgraf que dirà així:

«Aquests torns seran per a cada una de les Sales».

Palau del Parlament, 15 de desembre del 1933. — Vallès i Pujals, Valls i Taberner, Joan Ventosa, Martínez Domingo.»

La Comissió no accepta aquestes esmenes i ningú no les defensa; són rebutjades.)

S'aprova l'art. 14, que queda redactat com segueix:

«Article 14. El nomenament dels Magistrats del Tribunal de Cassació correspon al Consell Executiu de la Generalitat, i es farà per Decret del Conseller de Justícia i Dret.

Per a la provisió de vacants s'establiran quatre torns: tres que correspondran a proposta feta pel Tribunal de Cassació en ple i un quart torn que es proveirà per oposició directa entre llicenciats en Dret de més de trenta anys.

Per cada vacant a cobrir a proposta del Tribunal de Cassació en ple, aquest farà una terna i si no hi ha unanimitat en la proposta, constituïran la terna els tres noms que obtinguin major nombre de vots.

Les ternes seran presentades per ordre alfabètic i aniran acompanyades d'una sucinta exposició de les condicions i dels mèrits de cada candidat.

Si la terna no fos complerta o algun dels proposats no reuneix cap de les condicions necessàries, el Consell podrà tornar la proposta i manar que es faci una nova terna completa.

El Consell Executiu elegirà lliurement dins de la terna proposada.»

(Es passa a l'art. 15. Hi ha les tres següents esmenes, que la Comissió no accepta i cap d'elles no són defensades per cap de llurs signants:

«L'art. 15 restarà redactat:

Article 15. La provisió de les places de Magistrat corresponent a oposició directa, serà feta mitjançant exercicis davant d'un Tribunal qualificador compost del President del Tribunal de Cassació, de dos Magistrats del mateix Tribunal, designats per la Cambra de Govern, etc.

Presidirà el Tribunal d'exercicis el mateix del Tribunal de Cassació.

Els exercicis d'oposició seran designats pel Tribunal dels mateixos, i hauran de precisar-se en la corresponent convocatòria. Un dels exercicis, etcètera.

Palau del Parlament, 9 de desembre del 1933. — Simó i Bofarull, Gonçal Ibars, J. Casanelles i Pere Lloret.»

«Els dos Advocats en exercici, que segons aquest article han de formar part del Tribunal qualificador, seran designats per la Junta de Govern del Col·legi d'Advocats de Barcelona.

Palau del Parlament, 13 de desembre del 1933. — Vallès i Pujals, Carreres i Artau, Valls i Taberner, Ventosa i Miracle.»

«S'afegirà a l'art. 15 el següent paràgraf:

«Quan la vacant a proveir correspongui a la Sala Contencioso-administrativa, en lloc dels dos Advocats en exercici, formarà part del Tribunal

qualificador dos funcionaris de les categories superiors administratives, designats per l'Escola d'Administració Pública.»

Palau del Parlament, 15 de desembre del 1933. — Vallès i Pujals, J. Ventosa, Martínez i Domingo i Valls i Taberner.»

Totes tres esmenes són rebutjades.)

El Sr. ANDREU: La Comissió proposa que l'article 15 quedi redactat com segueix:

«Article 15. La provisió de les places de Magistrat corresponents a oposició directa serà feta mitjançant exercicis davant un Tribunal qualificador, compost del Conseller de Justícia i Dret o d'una persona delegada per ell; del President del Tribunal de Cassació o d'un Magistrat nomenat per ell; d'un Magistrat del Tribunal de Cassació designat per la seva Cambra de Govern; d'un Catedràtic de la Facultat de Dret i Ciències Econòmiques i Socials de la Universitat de Barcelona, designat per la mateixa Facultat; de dos Advocats en exercici, un d'ells designat pel Departament de Justícia i Dret entre els de fora de Barcelona, i l'altre per la Junta de Govern del Col·legi d'Advocats de Barcelona, i Procurador de Catalunya.

Els exercicis d'oposició seran teòrics i pràctics i s'hauran de precisar en la corresponent convocatòria. Un dels exercicis haurà d'ésser eliminatori i servirà per a acreditar que el candidat parla i escriu correctament la llengua catalana. El Tribunal, com a resultat dels exercicis, formularà al Consell Executiu de la Generalitat una proposta unipersonal.

En cas d'estimar el Tribunal qualificador que no pot proposar cap opositor, la vacant corresponent serà proveïda segons proposta del Tribunal de Cassació, feta de conformitat amb l'art. 14.»

(Resta aprovat.)

Es passa a l'art. 16. Es dona lectura a la següent esmena:

«L'article 16 restarà redactat:

Article 16. No poden ésser nomenats Magistrats:

Primer. — Els impeditos físicament o intel·lectualment per a l'exercici normal de les seves funcions.

Segon. — Els que estiguin subjectes a condemna o pendents d'ella.

Tercer. — Els fallits, concursats o suspesos.

Quart. — Els inhabilitats i els suspesos en l'exercici de la professió llur.

Cinquè. — Els inclosos en causa motivadora de separació dels Jutges i Magistrats.

Palau del Parlament, 9 de desembre del 1933. — Simó i Bofarull, Ibars, Casanelles, Lloret.»

El Sr. PRESIDENT: Accepta l'esmena la Comissió?

El Sr. IBARS: Demano per parlar.

El Sr. ANDREU: La Comissió espera conèixer la defensa que de l'esmena faci el senyor Diputat que la mantingui per formar judici.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ibars.

El Sr. IBARS: Senyors Diputats: Nosaltres hem de mantenir, en nom de la nostra Minoria, aquesta esmena precisament en el que fa referència a la causa cinquena, que considerem necessària d'in-

cloure en l'article el que es refereix als compresos en causes motivadores de separació de Jutges i Magistrats. A nosaltres ens sembla, senyors Diputats, que si un Jutge o un Magistrat ha estat inclòs en una causa i hagi hagut de cessar en el càrrec, aquest no pot ésser elegit per a desempenyar un càrrec de Magistrat en el Tribunal de Cassació. Per això, senyors, demanem que aquesta esmena sigui acceptada per la Comissió.

El Sr. PRESIDENT: La Comissió té la paraula.

El Sr. ANDREU: De l'esmena presentada i defensada pel senyor Ibars, la Comissió n'ha acceptat l'apartat quart, en el que es diu: «Els inhabilitats i els suspesos en l'exercici de la seva professió.» Com que en defensar el senyor Ibars l'apartat cinquè amb més insistència que els altres diu: «els inclosos en causa motivadora de separació dels Jutges i Magistrats» i això és separació de llur professió, indubtablement que en aquest apartat cinquè també hi van compresos tots aquests Jutges i tots aquests Magistrats que puguin ésser separats de llur carrera. Com que no es pot donar solament aquest cas, sinó que àdhuc podrien presentar-se Advocats en exercici que estiguessin suspesos pels Collegis d'Advocats en virtut de sancions disciplinàries, la Comissió ha cregut preferible acceptar aquest apartat, que agafa amb caràcter general a totes les persones que puguin estar incloses en suspensió de l'exercici de llur professió, perquè tots creiem que de cap manera no pot consentir-se que pugui ésser elevat a la categoria de President del Tribunal de Cassació de Catalunya, la primera magistratura de la nostra terra, el que es trobi en aquest cas, jo demano al senyor Ibars que com l'esperit de la seva esmena està acceptada per la Comissió, que s'hi conformi i que retiri la seva esmena.

El Sr. IBARS: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ibars.

El Sr. IBARS: Senyors Diputats: Desitjaria que se m'aclarís el cas de si l'ésser inhabilitat en l'exercici de la professió és el mateix que està inclòs en causa motivadora de separació d'un Jutge. Si evidentment és el mateix, jo retiraré aquest apartat.

El Sr. ANDREU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Andreu.

El Sr. ANDREU: Creu la Comissió que, realment, en els suspesos en la professió hi entren tots aquests. L'home que ha estat suspès en la professió, que ha estat separat de la professió, indubtablement ha estat suspès, i l'esperit de l'esmena del senyor Ibars queda, per tant, dintre d'aquest apartat de l'article que la Comissió ha acceptat.

El Sr. IBARS: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ibars.

El Sr. IBARS: Així, senyors Diputats, essent una interpretació autèntica de la Llei, aquesta Minoria retira aquest apartat.

El Sr. PRESIDENT: Per retirat l'apartat de l'esmena del senyor Ibars.

El Sr. ANDREU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Andreu.

El Sr. ANDREU: La Comissió, en acceptar

aquesta part de l'esmena del senyor Ibars, deixa redactat l'art. 16 en la següent forma:

«Article 16. No podran ésser nomenats Magistrats:

Primer. — Els impeditos físicament o intel·lectualment per a l'exercici normal de llurs funcions.

Segon. — Els que estiguin processats per qualsevol delictes que els faci desmereixer en el concepte públic.

Tercer. — Els que estiguin subjectes a condemna o pendents d'ella.

Quart. — Els fallits, concursats o suspesos.

Cinquè. — Els inhabilitats i els suspesos en l'exercici de la seva professió.»

(S'aprova l'article 16 tal com ha estat proposat per la Comissió.)

(S'aproven, sense discussió, els arts. 17 i 18, els quals resten redactats com segueix:

«Article 17. És prohibit als Magistrats del Tribunal de Cassació l'exercici per ells mateixos, per la muller o per interposades persones, de tota mena de negoci, comerç o indústria. Tampoc no poden ésser socis col·lectius ni gerents, administradors, directors o consellers de companyies o societats mercantils o industrials.

La infracció d'aquestes disposicions es considerarà una renúncia del càrrec.»

«Article 18. El càrrec de Magistrat és incompatible amb l'exercici de l'Advocacia i de tot càrrec o funció permanent i retribuïda al servei d'entitat privada o particular. El Magistrat que incorri en qualsevol d'aquestes causes d'incompatibilitat s'entendrà que renúncia a la Magistratura.

El càrrec de Magistrat també és incompatible amb el de Diputat a les Corts de la República o del Parlament de Catalunya, d'Alcalde, Conseller, Regidor o qualsevol altre de la Corporació pública i amb tot altre càrrec o servei permanent o retribuït de l'Estat, de la Generalitat o de qualsevol Corporació pública o administrativa. Si el càrrec o servei públic té caràcter transitori, podrà exercitar-lo en comissió de servei.

L'exercici de funcions judicials és justa causa d'exempció per als càrrecs polítics i administratius encara que siguin declarats obligatoris. El Magistrat que accepti un dels esmentats càrrecs permanents i retribuïts o que dins els vuit dies següents a la seva proclamació o designació no faci valer la causa d'exempció, serà considerat en excedència voluntària en el càrrec de Magistrat.»

(Entra l'honorable senyor Conseller d'Economia i Agricultura.)

(Es llegeix el següent vot particular a l'art. 19:

«Els Diputats que sotasignen tenen l'honor de proposar a la Cambra el següent vot particular al Dictamen sobre el Projecte de Llei de creació del Tribunal de Cassació de Catalunya.

VOT PARTICULAR

Article 19. Es suprimirà el paràgraf tercer de l'art. 19.

Palau del Parlament, 19 de desembre del 1933.

— Xavier Casademunt, Francesc Riera.»

El Sr. ANDREU : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Andreu.

El Sr. ANDREU : La Comissió es veu obligada a no acceptar aquest vot particular, que varen fer alguns companys de la Majoria d'Esquerra Republicana de Catalunya que formen part de la Comissió. Precisament per això voldria explicar sucintament els motius pels quals la Comissió es veu obligada a no acceptar aquest vot. Aquest paràgraf és el que fa referència a establir una incompatibilitat dels Magistrats del Tribunal de Cassació que tinguin parentiu fins el segon grau de consanguinitat i primer d'afinitat amb persones que exerceixin la professió d'Advocat dins el territori de Catalunya. Creiem nosaltres que no hi pot haver cap Magistrat del Tribunal de Cassació que tingui fills, gendres, parents, tan lligats amb ell que puguin exercir la professió d'Advocat. De vegades, àdhuc amb l'honradesa de les persones que es troben en aquest cas, això influeix en els ciutadans, que immediatament veuen un mitjà de corruptela, de poder dirigir-se a una persona allegada a un Magistrat del Tribunal de Cassació ; de vegades, influeix també la pressió normal que sempre s'ha fet sobre els Magistrats pel sol fet del parentiu, i com que això és precisament una de les corrupteles que de vegades ha tingut la Justícia, el consentir que hi haguessin parents estretament units als Magistrats que exerceixin la professió d'Advocat, nosaltres hem estimat, precisament vetllant per l'honradesa que ha de tenir el Tribunal de Cassació de Catalunya, que no s'ha de consentir que formin part de cap Tribunal persones que tinguin parentiu allegat de tan aprop com els graus que s'estableixen en aquest article dels que exerceixen la professió d'Advocat dintre del territori de Catalunya.

(No havent-hi cap senyor Diputat que defensés el vot particular, és rebutjat.)

Es dona lectura a la següent esmena :

«L'art. 19 es redactarà suprimint el tercer apartat.

Palau del Parlament, 9 de desembre del 1933.
— Simó i Bofarull, Gonçal Ibars, J. Casanelles i Pere Lloret.»

El Sr. IBARS : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Ibars.

El Sr. IBARS : He demanat la paraula per manifestar que aquesta Minoria ha acordat retirar aquesta esmena.

El Sr. PRESIDENT : Resta retirada aquesta esmena.

(Es dona lectura a la següent esmena, que ningú no defensa i és rebutjada :

«L'edat de trenta anys que fixa el dictamen al final del primer paràgraf de l'art. 19 es substituirà per la de "trenta-cinc anys".

Palau del Parlament, 13 de desembre del 1933.
— Vallès i Pujals, Carreres i Artau, Valls i Taberner, Ventosa i Miracle.»

Es dona lectura a la següent esmena :

«El cas d'incompatibilitat que assenyala el tercer paràgraf de l'art 19, s'entendrà referit en l'e-

xercici de la professió d'Advocat, procurador dels Tribunals, o agent de negocis.

Palau del Parlament, 13 de desembre del 1933.
— Vallès i Pujals, Carreres i Artau, Valls i Taberner, Ventosa i Miracle.»

El Sr. ANDREU : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Andreu.

El Sr. ANDREU : La Comissió accepta l'esmena, que quedarà incorporat aquest paràgraf tercer afegint a més, després de la paraula «Advocat» que havia posat la Comissió, les paraules «agent de negocis» i «procurador dels tribunals».

D'aquest art. 19, creu la Comissió, també, que s'ha de treure, i ha tret, el darrer paràgraf, que deia :

«El càrrec de Magistrat és compatible amb ésser membre pertanyent a Consells de Cultura, Beneficència, Comissió Jurídica Assessora i altres organismes semblants de designació de la Generalitat o d'una Corporació pública.»

Creu la Comissió que s'ha de suprimir perquè no cal posar-hi cap precepte negatiu. Com que la incompatibilitat només pertany a organismes on es devenguin sous o dietes, sempre que un Magistrat pertanyi a organismes d'aquesta índole i no percebeixi cap sou pel treball que faci, no cal posar-hi precepte afirmatiu perquè la Llei ja ho consent.

La Comissió, doncs, proposa que aquest article 19 quedi redactat com segueix :

«Article 19. No podran ésser Magistrats del Tribunal de Cassació els que no hagin complert l'edat de trenta anys.

No podran pertànyer simultàniament al Tribunal de Cassació Magistrats que tinguin entre ells parentiu de consanguinitat fins al quart grau o d'afinitat fins al segon grau. Altrament restarà sense efecte el nomenament darrer.

En igual cas d'incompatibilitat incorreran els que tinguin parentiu fins al segon grau de consanguinitat i primer d'afinitat, que exerceixin la professió d'Advocat, de Procurador dels Tribunals o d'Agent de Negocis, dins el territori de Catalunya.»

(S'aprova l'article tal com ha estat proposat per la Comissió.)

S'aprova l'art. 20, que resta redactat com segueix :

«Article 20. Els Magistrats tenen l'obligació de posar en coneixement del President del Tribunal de Cassació les circumstàncies d'incompatibilitat que en ells concorrin o que els sobrevinguin. La inobservància d'aquesta obligació serà corregida disciplinàriament.»

El Sr. PRESIDENT : Article 21.

El Sr. ANDREU : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el President de la Comissió.

El Sr. ANDREU : Com sigui que d'aquest article 21 en endavant hi ha diferents esmenes, presentades que la Comissió i el senyor Conseller de Justícia i Dret no han pogut examinar, demano que sigui suspesa la discussió d'aquest dictamen

perquè la Comissió pugui formar judici sobre aquestes esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Se suspèn aquest debat. Segueix l'ordre del dia.

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió especial sobre el Projecte de Llei de Contractes de conreu

El Sr. PRESIDENT: Comença la discussió de l'articulat.

Article 1.ª Hi han diversos vots particulars i esmenes.

Dongui's lectura dels vots particulars que signen els senyors diputats de la Minoria de Lliga Catalana.

(El senyor Secretari dona lectura al següent vot particular:

«Els Diputats que sotasignen, tenen l'honor de formular al Dictamen sobre el Projecte de Llei de Contractes de Conreu, el següent

VOT PARTICULAR

Tot l'articulat del dictamen quedarà retirat i substituït pel que segueix:

Article 1.ª És creada una Comissió de 30 membres encarregada d'estudiar els problemes que afecten als contractes de conreu a Catalunya i de formular al Parlament unes propostes de solucions per a tots aquells problemes.

Article 2.ª La Comissió esmentada serà presidida pel senyor Conseller de Justícia i Dret de la Generalitat de Catalunya o la persona en qui aquest delegui, i estarà formada per deu membres designats pels propietaris de la terra, deu membres designats pels conreadors i altres deu membres designats pels estaments i corporacions a què fa referència l'art. 6.ª.

Article 3.ª La designació dels deu membres que han de representar a la propietat es farà de la manera següent:

a) Totes les associacions de propietaris constituïdes i inscrites en el corresponent registre d'algun dels quatre governs civils de Catalunya amb anterioritat al dia 1.ª de novembre d'enguany, reunides en Junta General, que necessàriament s'haurà de celebrar abans de transcórrer deu dies a partir del de la publicació d'aquesta Llei, designaran el nombre de delegats que els hi correspongui, a raó d'un per cada 50 associats amb què comptin o fracció del dit número.

b) Tots els delegats designats d'aquella manera es reuniran a Barcelona, convocats pel senyor Conseller de Justícia i Dret, dins el termini dels deu dies següents a aquella reunió i designaran els deu representants que han de figurar en la Comissió, en el ben entès de que cada delegat solament podrà votar set noms.

Article 4.ª La designació dels deu membres que han de representar als conreadors es farà pel mateix procediment, per les Associacions d'aïtal caràcter que figurin constituïdes i inscrites en el registre d'algun dels quatre governs civils de Ca-

talunya, amb anterioritat al dia primer de novembre d'enguany.

Article 5.ª Qualsevol dubte o reclamació sobre les Associacions d'un i altre caràcter que tinguin dret a fer les designacions de delegats, serà resolt pel senyor Conseller de Justícia i Dret.

Article 6.ª Els restants deu membres seran designats en la següent forma:

Un pel senyor Conseller de Justícia i Dret.

Un pel senyor Conseller d'Economia i Agricultura.

Un per la Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona.

Un per la Sala de Justícia de l'Audiència Territorial.

Dos pel Col·legi de Notaris de Catalunya, i

Quatre pel Col·legi d'Advocats legalment constituïts a Catalunya, els quals faran la designació en Junta general que celebraran el dia que disposi el Conseller de Justícia i Dret, podent votar cada col·legiat només que tres noms.

Article 7.ª La Comissió s'haurà de constituir necessàriament abans d'haver transcorregut trenta dies, a partir de la promulgació d'aquesta Llei; designarà d'entre els seus membres un Vice-president i actuarà com a Secretari el funcionari del Departament de Justícia i Dret que designi el senyor Conseller.

Article 8.ª La Comissió podrà obrir les informacions que cregui del cas, per a poguer resoldre amb major il·lustració, i podrà, també, si ho considera convenient, formar del seu si subcomissions o ponències encarregades d'estudiar especialment determinades matèries, així com adoptar el mètode de treball que estimi de major eficàcia.

Article 9.ª La Comissió es valdrà, per a la realització de la feina administrativa que el seu treball exigeixi, de personal de la Generalitat, i a aquest efecte haurà de presentar al senyor Conseller de Justícia i Dret el pla de treball en el que es refereix al personal que necessiti.

Article 10. Per a despeses de material, treballs extraordinaris i altres despeses de caràcter general, com també, per a abonar als seus membres les despeses de desplaçament, resta obert a la Comissió un crèdit de 10,000 pessetes amb càrrec a la partida número ... del vigent Pressupost de despeses.

Article 11. La Comissió haurà d'acabar les tasques que li són encomanades en el termini de tres mesos, a partir del dia de la seva constitució, i presentar un exemplar de les conclusions aprovades i vots particulars, si n'hi haguessin, i documentació anexa, al Govern de la Generalitat i un altre igual al Parlament de Catalunya.

Palau del Parlament, 29 de novembre del 1933. — Abadal, Tries de Bes, Rovira i Roure, Carreras i Artau.»

El Sr. PRESIDENT: En realitat, aquests vots particulars, presentats en forma de Projecte de Llei, fan referència a la totalitat del dictamen.

El Sr. CEREZO: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Cerezo, President de la Comissió de Contractes de conreu.

El Sr. CEREZO: En conjunt, la Comissió no pot acceptar aquests vots particulars perquè el que es demana és un retard en la discussió de la Llei.

A més, en data 12 de maig del 1933, en el ple de la Comissió, en la que assistiren totes les Minories, i entre elles la de Lliga Catalana, representada pels senyors Carreres i Artau, Tries de Bes i Abadal, es va acordar obrir una informació pública de vint dies, i com a resultat d'aquesta informació pública varen venir quaranta-sis escrits de les diverses organitzacions de propietaris, d'arrendataris i particulars, i la Comissió les va estudiar i va tenir en compte en formular aquest dictamen; en resum, el que es demana és el que ja s'ha fet des de fa uns quants mesos, i la Comissió entén que, una vegada donades aquestes explicacions, no pot acceptar aquests vots particulars.

(No havent-hi cap senyor Diputat que els defensés, són rebutjats.)

Es dona lectura a la següent esmena:

«Els sotasignants formulen la següent esmena a l'article 1.º del Projecte de Llei de Contractes de conreu:

ESMENA N.º 1

L'article 1.º quedarà redactat com segueix:

Article 1.º Són objecte d'aquesta Llei els contractes de conreu, i s'entenen compresos sota aquesta denominació els contractes de rabassa morta, parcel·laria, masoveria, arrendament de terres i altres contractes de naturalesa anàloga, sempre que siguin d'explotació exclusivament agrícola.

Els contractes expressats no perden el seu caràcter per la circumstància de concórrer junt amb l'objecte específic de conreu, prestacions de serveis o obligacions de representació.

Queden, per tant, exceptuats els contractes pecuaris, així com els mixtos de conreu i pecuaris, els quals seran objecte d'una Llei especial.

Palau del Parlament, 29 de novembre del 1933.
— Vallès i Pujals, Sol, Duran i Ventosa, Secanell.»

El Sr. CEREZO: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. CEREZO: La Comissió no accepta aquesta esmena ni les vint i tantes que resten, per entendre que hi ha molts contractes d'arrendament que, en la part pecuària a què volen fer referència, són una qüestió inherent als contractes d'arrendament de la terra.

El Sr. PRESIDENT: ¿Hi ha algun senyor Diputat que sostingui aquesta esmena? Queda rebutjada.

(Es dona lectura a les altres èsmenes a l'art. 1.º, signades pels representants de la Minoria de Lliga Catalana. Després de la lectura de cada una, la presidència demana si cap senyor Diputat vol defensar-la i, no contestant cap dels senyors Diputats, les èsmenes són rebutjades.)

Aquestes èsmenes són les següents:

«Els sotasignants formulen la següent esmena a l'article 1.º del Projecte de Llei de Contractes de conreu:

ESMENA N.º 2

L'article 1.º quedarà redactat com segueix:

Article 1.º Són objecte d'aquesta Llei els contractes de conreu, i s'entenen compresos sota aquesta denominació els contractes de rabassa morta, parcel·laria, masoveria, arrendament de terres i altres con-

tractes de naturalesa anàloga, sempre que siguin d'explotació preferentment agrícola.

Els contractes expressats no perden el seu caràcter per la circumstància de concórrer junt amb l'objecte específic de conreu, prestacions de serveis o obligacions de representació.

Queden, per tant, exceptuats els contractes pecuaris, o preferentment pecuaris, els quals seran objecte d'una Llei especial.

Palau del Parlament, 29 de novembre del 1933.
— Vallès i Pujals, Sol, Duran i Ventosa, Secanell.»

«Els sotasignants formulen la següent esmena a l'art. 1.º del Projecte de Llei de Contractes de Conreu:

ESMENA N.º 3

L'article 1.º quedarà redactat segons el text de l'art. 1.º del Projecte del Govern de la Generalitat, suprimint l'adverbi «preferentment» que figura en el paràgraf primer.

Palau del Parlament, 29 de novembre del 1933.
— Vallès i Pujals, Sol, Duran i Ventosa i Secanell.»

«Els sotasignants formulen la següent esmena a l'art. 1.º del Projecte de Llei de Contractes de Conreu:

ESMENA N.º 4

L'article 1.º quedarà redactat segons el text de l'article 1.º del Projecte del Govern de la Generalitat, però l'adverbi «preferentment» que figura en el paràgraf primer serà substituït per «exclusivament».

Palau del Parlament, 29 de novembre del 1933.
— Vallès i Pujals, Sol, Duran i Ventosa i Secanell.»

«Els sotasignants formulen la següent esmena a l'art. 1.º del Projecte de Llei de Contractes de Conreu:

ESMENA N.º 5

L'art. 1.º quedarà redactat segons el text de l'art. 1.º del Projecte del Govern de la Generalitat, però en el paràgraf tercer serà substituït «preferentment pecuaris» per «mixtos de conreu i pecuaris».

Palau del Parlament, 29 de novembre del 1933.
— Vallès i Pujals, Sol, Duran i Ventosa i Secanell.»

«Els sotasignants formulen la següent esmena a l'art. 1.º del Projecte de Llei de Contractes de Conreu:

ESMENA N.º 6

L'art. 1.º quedarà redactat segons el text de l'art. 1.º del Projecte del Govern de la Generalitat; però en el paràgraf primer, en lloc de «sempre que siguin d'explotació preferentment agrícola» es dirà «sempre que tinguin per objecte una explotació agrícola».

Palau del Parlament, 29 de novembre del 1933.
— Vallès i Pujals, Sol, Duran i Ventosa i Secanell.»

«Els sotasignants formulent la següent esmena a l'art. 1.ª del Projecte de Llei de Contractes de Conreu :

ESMENA N.º 7

Serà suprimit el paràgraf segon del text de l'art. 1.ª del Projecte del Govern de la Generalitat. Palau del Parlament, 29 de novembre del 1933. — Vallès i Pujals, Sol, Duran i Ventosa i Secanell.»

«Els sotasignants formulen la següent esmena a l'art. 1.ª del Projecte de Llei de Contractes de Conreu :

ESMENA N.º 8

S'afegirà un paràgraf que digui : «D'acord amb l'art. 15 de la Constitució de la República espanyola, els preceptes d'aquesta Llei en cap cas no afectaran a les bases de les obligacions contractuals.

Palau del Parlament, 29 de novembre del 1933. — Vallès i Pujals, Sol, Duran i Ventosa i Secanell.»

«Els sotasignants formulen la següent esmena a l'art. 1.ª del Projecte de Llei de Contractes de Conreu :

ESMENA N.º 9

L'art. 1.ª quedarà redactat segons el text de l'art. 1.ª del Projecte del Govern de la Generalitat, però el paràgraf primer començarà com segueix :

«Són objecte d'aquesta Llei els contractes de conreu, entenent-se com a tals els que tinguin per objecte una explotació exclusivament agrícola.»

Palau del Parlament, 29 de novembre del 1933. — Vallès i Pujals, Sol, Duran i Ventosa i Secanell.»

«Els sotasignants formulen la següent esmena a l'art. 1.ª del Projecte de Llei de Contractes de Conreu :

ESMENA N.º 10

En el text del Projecte objecte de la discussió del Parlament, quedarà suprimit el paràgraf segon.

Palau del Parlament, 29 de novembre del 1933. — Vallès i Pujals, Sol, Duran i Ventosa i Secanell.»

«Els sotasignants formulen la següent esmena a l'art. 1.ª del Projecte de Llei de Contractes de Conreu :

ESMENA N.º 11

El paràgraf primer quedarà redactat com segueix :

«Són objecte d'aquesta Llei els contractes de conreu pels quals el propietari cedeix l'aprofitament d'una finca rústica per un preu alçat en diner o en una part certa de fruits. Els contractes de conreu en què el propietari cedeix l'aprofitament d'una finca rústica a canvi d'una quota part dels fruits que produeixi, qualsevol que sigui la seva denominació, serà objecte d'una Llei especial.»

Palau del Parlament, 29 de novembre del 1933.

— Vallès i Pujals, Sol, Duran i Ventosa i Secanell.»

«Els sotasignants formulen la següent esmena a l'art. 1.ª del Projecte de Llei de Contractes de Conreu :

ESMENA N.º 12

Quedarà incorporada al text de l'esmentat article, la següent addició :

«Queden exceptuats els contractes de conreu en els quals el propietari contribueix a l'explotació amb part del capital o de les despeses de la mateixa, a més de la propietat de la terra».

Palau del Parlament, 29 de novembre del 1933. — Vallès i Pujals, Sol, Duran i Ventosa, Secanell.»

«Els sotasignants formulen la següent esmena a l'art. 1.ª del Projecte de Llei de Contractes de Conreu :

ESMENA N.º 13

Quedarà incorporada al text de l'esmentat article la següent addició :

«De moment aquesta llei s'aplicarà sols en el territori dels Partits Judicials de Vilafranca del Penedès, El Vendrell, Sant Feliu de Llobregat, Igualada, Manresa, Sabadell, Vilanova i Terrassa.

No podrà estendre's a altres territoris de Catalunya fins passat un any després de la seva vigència en els territoris determinats en el paràgraf anterior i per a fer-ho precisa una Llei del Parlament de Catalunya».

Palau del Parlament, 29 de novembre del 1933. — Vallès i Pujals, Sol, Duran i Ventosa, Secanell.»

«Els sotasignants formulen la següent esmena a l'art. 1.ª del Projecte de Llei de Contractes de Conreu :

ESMENA N.º 14

Al text de l'esmentat article hi serà incorporada la següent addició :

«De moment aquesta llei s'aplicarà sols als contractes de conreu referents a la vinya, quedant-ne exclosos tots els demés».

Palau del Parlament, 29 de novembre del 1933. — Vallès i Pujals, Sol, Duran i Ventosa, Secanell.»

«Els sotasignants formulen la següent esmena a l'art. 1.ª del Projecte de Llei de Contractes de Conreu :

ESMENA N.º 15

En el paràgraf segon de l'esmentat article, on diu : «de cria de bestiar complementària de l'explotació» dirà : «de cria de bestiar necessària a l'explotació».

Palau del Parlament, 29 de novembre del 1933. — Vallès i Pujals, Sol, Duran i Ventosa, Secanell.»

«Els Diputats que sotasignen formulen a l'article 1.ª del Projecte de Llei de Contractes de Conreu la següent

ESMENA N.º 16

L'incís segon del paràgraf segon quedarà redactat com segueix :

«Queden exceptuats els contractes pecuaris i aquells en què a més de l'explotació agrícola s'hi comprèn una explotació de bestiar no indispensable per a l'explotació agrícola».

Palau del Parlament, 29 de novembre del 1933.
— Vallès i Pujals, Sol, Duran i Ventosa, Secanell.»

«Els sotasignants formulen la següent esmena a l'art. 1.ª del Projecte de Llei de Contractes de Conreu :

ESMENA N.º 17

L'incís segon del paràgraf segon serà substituït pel següent redactat :

«Queden exceptuats els contractes pecuaris i aquells en què a més de l'explotació agrícola s'hi comprèn la cria o cria de bestiar».

Palau del Parlament, 29 de novembre del 1933.
— Vallès i Pujals, Sol, Secanell, Duran i Ventosa.»

«Els Diputats que sotasignen presenten al paràgraf segon de l'art. 1.ª, la següent

ESMENA N.º 18

Suprimir «de cria de bestiar complementari d'explotació».

Palau del Parlament, 29 de novembre del 1933.
— Abadal, Tries de Bes, Vallès i Pujals, Ventosa, Secanell, Sol, Lluís Duran i Ventosa.»

«Els Diputats que sotasignen presenten al primer paràgraf de l'art. 1.ª la següent esmena :

ESMENA N.º 19

Després del paràgraf primer afegir un nou paràgraf que dirà així :

«Queden exceptuats els contractes en els quals l'explotació d'una finca rústica és cedida per aprofitaments parcials».

Palau del Parlament, 29 de novembre del 1933.
— Abadal, Tries de Bes, Vallès i Pujals, Ventosa, Secanell, Sol, Duran i Ventosa.»

«Els Diputats que sotasignen presenten a l'article 1.ª, paràgraf primer, la següent

ESMENA N.º 20

Suprimir «masoveria» i afegir un paràgraf que digui : «els contractes de masoveria seran objecte d'una Llei especial».

Palau del Parlament, 29 de novembre del 1933.
— Abadal, Tries de Bes, Vallès i Pujals, J. Ventosa, Secanell, Duran i Ventosa, Sol.»

Els Diputats que sotasignen presenten a l'article 1.ª, paràgraf primer, la següent

ESMENA N.º 21

Suprimir «s'entenen compresos» fins a «denominació» inclusiu.

Palau del Parlament, 29 de novembre del 1933.
— Abadal, Tries de Bes, Vallès i Pujals, J. Ventosa, Secanell, Sol, Duran i Ventosa.»

«Els Diputats que sotasignen presenten a l'article 1.ª, paràgraf primer, la següent

ESMENA N.º 22

Suprimir «qualsevolga que sigui la seva denominació».

Palau del Parlament, 29 de novembre del 1933.
— Abadal, Tries de Bes, Vallès i Pujals, J. Ventosa, Secanell, Sol, Duran i Ventosa.»

El Sr. RUIZ I PONSETI : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. RUIZ I PONSETI : Senyors Diputats : He de començar demanant dispensa a la Comissió per no haver presentat oportunament el text de l'esmena amb la petita modificació que vaig a proposar. Es que el nostre company Serra i Moret, que en nom d'aquesta Minoria forma part de la Comissió i que dissortadament continua malalt, creia arribar a temps en el començament d'aquesta discussió.

Per això vull proposar aquesta petita modificació, verbalment. Es tracta del segon paràgraf de l'article 1.ª, últim apartat, que diu : «Queden exceptuats els contractes essencialment pecuaris, els quals seran objecte d'una Llei especial.» Aquí només ens hi sobra a nosaltres la paraula «essencialment», perquè és una paraula massa poc concreta per a figurar en el text d'una Llei. Preferiríem que aquesta paraula fos senzillament borrada i que es digués : «Queden exceptuats els contractes pecuaris, els quals seran objecte d'una Llei especial.» Perquè «essencialment» podria donar lloc a discussió. Totes les explotacions agrícoles tenen, en general, una part d'explotació pecuària i en entrar en discussió de si ho són essencialment o no ho són essencialment, fóra un niu de plets, que és el que cerquen sempre els Advocats i és el que nosaltres hem d'evitar. Per això voldríem que categòricament es digués que queden exceptuats els contractes pecuaris, que quan no es tracti d'una explotació pecuària, tot el restant són explotacions agrícoles, i, per consegüent, queden dintre de la Llei aquesta de Contractes de conreu.

El Sr. BRU : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula la Comissió.

El Sr. BRU : Senyors Diputats : En quant a posar nosaltres aquest adjectiu «essencialment pecuaris», justament podríem emprar la mateixa argumentació que el senyor Ruiz i Ponseti ens feia ara, o sigui el fet de què hi hagin contractes de la terra que comporten una part de rústega, diríem, i una altra de pecuària, i com que aquests contractes no són pecuaris i no deuen ésser, per tant, desglossats dels contractes de la terra, nosaltres els volem fer comprendre dintre dels contractes de la terra. I aleshores, quan es tracti de contractes essencialment, totalment de bestiar o pecuaris, qualifiqueu-los com vulgueu, que no fan referència més que al bestiar i que, per tant, la terra, si és que n'hi ha, és un petit accesorí, aquests queden acceptuats. Perquè no voldríem nosaltres, de cap de les maneres, que per a

no posar-hi una definició exacta, els contractes de pecuària poguessin escapar-se, sostreure's d'aquesta Llei, quan són contractes que tenen aquesta part pecuària, de cria de bestiar, d'una manera accessòria, i s'ha d'evitar que volguessin desviar-se de l'objecte principal, que és el contracte de la terra.

(*Entra l'honorable senyor President de la Generalitat.*)

Està clar que ens trobem, així ho suposo, tots d'acord, i com que només es tracta de què no sigui possible el dia de demà que, emparant-se en l'existència d'un contracte pecuari, que és accessori en la majoria dels casos, puguin ésser aquells contractes desvirtuats i voler-se acollir dintre de la classe de contractes de pecuària, sinó que volem que aquests contractes estiguin compresos dintre dels contractes de conreu, és per això que tenim interès en posar-hi que només s'exceptuen aquests que són essencialment pecuaris, que vol dir aquells en què la terra no hi compte per res; i si hi és, existeix en petita fracció, és accessòria del contracte pecuari. És a dir, que es tracta de deixar una definició que respongui a aquest esperit, que és el mateix que tenim els uns i els altres, i en aquest sentit la Comissió no tindrà cap inconvenient en anar a estudiar la redacció definitiva d'aquest article, però nosaltres, en posar-ho així, precisament volem evitar que pugui ésser desvirtuat el que nosaltres persegüim.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Ja suposava per endavant que persegüiem la mateixa finalitat, però només em queixava de què la paraula «essencialment» em sembla poc categòrica, i crec que l'article quedaria molt més categòric suprimint aquesta paraula i dient, únicament, «els contractes pecuaris», perquè ja es comprèn que contractes pecuaris són els que tracten exclusivament de la cria del bestiar i no del conreu de la terra.

Ara, si es vol remarcar més, com jo també desitjo, jo diria, si per cas, «exclusivament pecuaris», perquè la paraula essencialment està una mica subjecta a interpretacions, i crec que hem de fugir de paraules subjectes a interpretacions, per la raó que abans indicava.

El Sr. BRU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. BRU: No hi ha cap inconvenient en substituir la paraula «essencialment» per «exclusivament», encara que aquest redactat ja s'havia fet a presència del senyor Serra i Moret, que el va trobar d'acord, perquè en posar «exclusivament» també comporta un petit perill...

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret: Un gran perill.

El Sr. BRU: Jo deia un petit perill i el senyor Conseller em diu un gran perill. Jo n'hi veig un, de seguida; hi veig que si diem «exclusivament pecuari», vol dir que dintre del contracte no hi pot haver la més petita part de terra dedicada a cultiu, quan en realitat és aquesta una part accessòria i necessària, com la dels ferratges i la part corresponent a l'alimentació. Si posem «exclusivament» tenim aquest perill, i en canvi si posem «essencialment» vol dir que l'objecte prin-

cipal, essencialment, és el pecuari i que l'altre és accessori.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Ara anem aclarint la qüestió. Em sembla bé la necessitat de concretar el final d'aquest article. Realment, el contracte pecuari, molt sovint, gairebé sempre, implica una part d'explotació agrícola; però, ¿on comença i on acaba el contracte essencialment pecuari? Tots els que hagin intervingut pràcticament en aquestes qüestions, veuran la dificultat de fixar d'una manera categòrica quan un contracte és essencialment pecuari i quan no ho és, perquè totes les explotacions agrícoles, en general, impliquen una explotació pecuària anexas.

El Sr. BRU: Accessòria.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Accessòria voldria dir molt secundària i pot ésser una part molt important i formar part de l'explotació agrícola. Per això aquesta paraula «essencialment» pot conduir, el dia de demà, a què un propietari que vulgui moure plets, tingui una dotzena de gallines en la seva explotació i allegui que aquella explotació agrícola és essencialment pecuària. I em direu que aquest senyor no tindrà raó. Ja ho sé, que no tindrà raó, que el plet el perdrà si el pagès té més resistència que ell, i si ell té més resistència i més bon Advocat el guanyarà. Per això nosaltres, volem fugir sempre que poguem de la intervenció de la Justícia, i per a fugir-ne és perquè creiem que s'ha de fugir de les paraules equívokes, d'aquestes paraules subjectes a una interpretació elàstica.

Crec, insisteixo, en què quedaria molt més clar prescindint d'«essencialment» i d'«exclusivament», i deixant només «contractes pecuaris».

El Sr. BRU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. BRU: Jo sento molt haver de discrepar del bon company i amic Ruiz i Ponseti, per quant si en aquest apartat no hi hagués el primer punt i a part, aleshores potser sí que tindria raó, o mitja raó, en el que diu. Però si en començar aquest mateix apartat diu que els contractes expressats no perden llur caràcter, el caràcter de contractes de conreu, ni en el cas de concórrer junt amb l'objecte específic de conreu, prestació de serveis, cria de bestiar complementària a l'explotació, vol dir que nosaltres hem tingut interès en fer remarcar que de cap manera podrà defugir-se el fet de la Llei de Contractes de Conreu per la circumstància, que per a nosaltres no és més que una circumstància, que juntament amb l'explotació de la terra hi concorri cria de bestiar, que nosaltres considerem sempre com a complementària.

(*Entra l'honorable senyor Conseller de Finances.*)

Aleshores ve que davant de la possibilitat, no diré d'una dotzena de gallines que es pot criar, sinó que en una explotació agrícola, més que pel seu volum, pel seu valor, tingui més importància la cria que la mateixa terra, que no vingués el

cas d'un senyor que, volent defugir aquesta llei i acollir-se a la llei de pecuària, volgués incomplir un contracte. És per això que nosaltres creiem en la necessitat imprescindible de posar «contractes essencialment pecuaris». Potser aquest «essencialment» vol dir «preponderantment», però aleshores ve que quan es tracta de preponderància sempre caiem en el mateix perill, i és que moltes vegades el valor o el fruit o el profit que es treu de la terra, malgrat tenir una part d'ocupació o tres quartes parts de l'ocupació total, no representa el volum econòmic del que passa amb una petita part de bestiar que es cria, i perquè aquesta preponderància no pugui ésser aleshores motiu de què es desglossi — com nosaltres volem evitar — del contracte de conreu la part de cria de bestiar, volem mantenir la paraula de «contractes essencialment pecuaris».

Sentint-ho molt, doncs, nosaltres no podem admetre-ho si no trobem una fórmula que ens plagui a tots, tenint en compte que tots perseguim el mateix. Dintre de la Comissió ja es parlà del que ara se'ns fa objecció, i recordo molt bé, i si hi haguessin les actes de la Comissió potser ho trobaríem, que una vegada aclarit el primer concepte, ja no hi havia cap perill de posar «contractes essencialment pecuaris». Perquè si el contracte de conreu no perd el caràcter de tal, encara que hi concorrin aquelles circumstàncies, seria molt difícil trobar un contracte essencialment pecuari que no hagi estat sempre en aquest sentit.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Veig que no ens posarem d'acord respecte a la supressió d'aquesta paraula que jo considero sobrer, però aleshores, ¿qui serà l'encarregat de fixar quan un contracte és essencialment pecuari? De les mateixes paraules del senyor Bru, ja es dedueix la dificultat en parlar de la relativitat de valoracions entre la part d'explotació agrícola i la part d'explotació pecuària; ja es veu la dificultat d'arribar a classificar els contractes en agrícoles i pecuaris. ¿Qui serà l'encarregat de determinar que són «essencialment pecuaris»? Això em sembla que és una qüestió interessant, perquè si aquest assumpte ha d'anar als Tribunals ordinaris, estem perduts, perquè ja donem motiu que hi intervingui una gent que no vol bé al pagès, ni al ciutadà, ni a ningú.

Per això crec que en tot cas, si es manté aquesta paraula «essencialment», s'haurà de fixar qui és el que ha de determinar quan un contracte és pecuari o quan és agrícola.

El Sr. BRU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. BRU: Naturalment que no existint una llei que defineixi el contracte pecuari, feta per nosaltres, serà un xic difícil dir qui ho definirà; però els mateixos interessats sempre es trobaran en el cas de voler mantenir llurs punts de vista, i aleshores és quan aquestes coses es porten a les Comissions arbitrals, i la definició és molt clara. Quan en un contracte la terra és accessòria de la

cria de bestiar, en aquest cas és un contracte pecuari. Quan succeeix a la inversa, quan és la part principal, i en aquest cas nosaltres volem mantenir la preponderància dels contractes de conreu, quan la part principal és la terra i l'altre l'accessori, és un contracte de conreu. Si nosaltres fèssim a la vegada una llei de contractes pecuaris, així com aquí en l'art. 1.er del títol I, definim el que són contractes de la terra, i per extensió no volem que perdin aquest caràcter encara que hi concorrin aquestes circumstàncies, vindria que en el contracte pecuari diríem «... i no perden aquest caràcter encara que hi concorrin aquestes altres».

Però em sembla que no hi ha cap dificultat en posar aquesta condició restrictiva, perquè dient «pecuaris» ja n'hi hauria prou; però nosaltres volem posar-hi una restricció, volem tancar una portella de cop, volem que siguin «essencialment pecuaris» perquè no es pugui defugir llur concepció.

El Sr. PRESIDENT: ¿Vol donar la Comissió lectura de la redacció definitiva de l'art. 1.er?

(El senyor Cerezo dóna lectura a la redacció de l'art. 1.er, que és la següent:)

«Article 1.er — Són objecte d'aquesta llei els contractes de conreu i s'entenen compresos sota aquesta denominació els de rabassa morta, parceria, masoveria, arrendament de terres i en general tots els actes i contractes qualsevolga que sigui la seva denominació pels quals es cedeix onerosament l'aprofitament d'una finca rústica a persona diferent del propietari, sempre que sigui l'explotació de naturalesa agrícola.

Els contractes expressats no perden el seu caràcter ni en el cas de concurrer junt amb l'objecte específic de conreu, prestacions de serveis, obligacions de representació, de cria de bestiar complementària de l'explotació. Queden exceptuats els contractes essencialment pecuaris, els quals seran objecte d'una llei especial.»

S'aprova l'article.

Entra l'honorable senyor Conseller de Sanitat i Assistència Social.

Es dóna lectura a l'art. 2.er

No hi ha cap vot particular ni esmena. S'aprova l'article.

(Es dóna lectura a l'article 3.er, al qual no s'ha presentat cap vot particular ni esmena.)

El Sr. RUIZ I PONSETI: Demano per parlar.

El Sr. CEREZO: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. CEREZO: La Comissió estima que s'han de suprimir les paraules de l'última ratlla del paràgraf primer de l'art. 3.er, que diuen: «... salvant el cas de pacte especial o de precepte legal contrari».

El Sr. ROMEVA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Havia demanat amb anterioritat la paraula el senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. ROMEVA: Jo voldria fer unes observacions a l'art. 2.er

El Sr. PRESIDENT: Tingui en compte el senyor Romeva que l'art. 2.er ha estat ja aprovat per la Cambra.

El Sr. ROMEVA : Jo em permeto demanar benevolença a la Presidència i a la Cambra, perquè, com he dit, voldria fer unes observacions a l'art. 2.ⁿ

El Sr. PRESIDENT : Si la Cambra no hi té inconvenient? (*Assentiment.*) Pot fer ús de la paraula el senyor Romeva.

El Sr. ROMEVA : Voldríem fer unes observacions a l'art. 2.ⁿ, perquè precisament a l'article 2.ⁿ és allà on consten una de les coses més essencials d'aquest Projecte i que nosaltres entenem que no podem deixar que s'aprovi sense fer les salvetats indispensables, perquè pràcticament el que s'estipula en aquest article és una forma d'acció retroactiva de la Llei, o sigui que uns contractes que existeixen, uns contractes existents, per virtut de la Llei, perdran la seva efectivitat. I això és una cosa molt delicada; això és una cosa que no es pot acceptar com a sistema corrent en una legislació, perquè no podem deixar que la llibertat contractual resti sempre a mercè d'un es limitacions que puguin actuar en forma retroactiva.

Una correcció normal, evolutiva de les deficiències en matèria legislativa, en matèria de dret civil, imposaria que s'establissin normes pels contractes que es fessin d'ara endavant, però establir unes normes que des d'aquest mateix moment ja desvirtuen i canvien la manera d'ésser d'uns contractes que estan ja celebrats, és cosa que no es pot admetre sinó d'una manera molt especial.

En aquests moments, aquesta acció que es dona a aquesta Llei en virtut d'aquest article, és una cosa que sols es pot intentar justificar per un desig de provocar un estat nou que pugui portar a la cessació d'un estat de pertorbació que perjudica a tots, i en aquest sentit podem acceptar el contingut d'aquest article, però fent constar per endavant que, com a principi, nosaltres som adversos a qualsevol Llei que en matèria de dret civil vulgui donar un efecte retroactiu en part o en totalitat. I per altre costat, hem de declarar aquí que la pertorbació, que l'estat d'agitació al qual es vol posar remei amb aquesta Llei, és una cosa que no ha estat produïda naturalment, espontàniament, sinó que ha vingut com a conseqüència d'un es campanyes, amb una finalitat política; i, per tant, el donar el nostre vot per a l'aprovació d'aquest article hem de salvar tota aquella part que pogués representar assentiment a les campanyes i antecedents polítics de la qüestió, i també d'assentiment a un establiment, com a cosa de principi, de l'acció retroactiva d'una llei civil.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Conseller de Justícia i Dret.

El Sr. CONSELLER de Justícia i Dret : Intervenim en aquests moments en atenció a l'exposició que acaba de fer el senyor Romeva del seu punt de vista i amb la finalitat d'esclair els seus dubtes i prejudicis, respecte a l'excessiva forta apreciació que ell fa d'aquest art. 2.ⁿ. I he de dir que en la meua opinió, aquest art. 2.ⁿ era completament innecessari que constés en aquesta Llei. Per què? Perquè això passa en totes les lleis.

La Llei és la que crea el dret i modifica tot

l'estat anterior. I això, aquest art. 2.ⁿ, bé podem dir que és fill d'una excessiva susceptibilitat del legislador, perquè mai es podria entendre que aquesta Llei no tingués efecte retroactiu, tota vegada que la Llei la té sempre, perquè modifica el dret.

En aquesta Llei, passa com en totes les d'ordre civil, o sigui, que totes tenen efectes anteriors a la creació de la llei i les lleis resten modificades pel sol fet de què s'aprovi una llei nova.

No pot haver-hi contradicció entre l'estat anterior i la llei nova, perquè la llei modifica el passat, en forma que el passat s'adapta a la llei nova. I davant d'això hem de manifestar al senyor Romeva, com ja hem dit, que aquest article és en definitiva fill de la susceptibilitat del legislador, o bé s'ha cregut que era necessari perquè fos millor entesa la Llei. I per això s'ha posat aquest art. 2.ⁿ, que ha pogut fer creure que era precisament el que donava efecte retroactiu a la Llei. I no és així, perquè allò preceptuat en aquest article es podria suprimir molt bé i la Llei tindria efecte retroactiu, perquè — repetim — la Llei crea un dret nou i tot l'existent s'ha d'adaptar a aquest dret nou.

(*Entra l'honorable senyor Conseller de Governació.*)

Fem aquestes observacions perquè es vegi i s'arribi al convenciment de què sense aquest article 2.ⁿ, la Llei tindria la mateixa eficàcia que té amb l'article, encara que no fos tan manifest davant els ulls dels no competents en qüestions jurídiques. Però, en definitiva, la seva força seria exactament la mateixa.

El Sr. ROMEVA : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Romeva, per a rectificar.

El Sr. ROMEVA : Jo he de deixar subsistents les meves salvetats, malgrat aquestes explicacions que ha tingut l'amabilitat de donar-nos el senyor Conseller de Justícia i Dret, perquè naturalment són unes salvetats que van contra el conjunt de la Llei.

En realitat, aquestes explicacions del senyor Conseller de Justícia i Dret són de caràcter tècnic, i a les mateixes nosaltres no podem oposar arguments de molt fonament, perquè no som Advocats; però, amb el fonament de l'experiència corrent, sí podem dir que el que dona estabilitat als contractes i el tracte entre la gent en matèria civil, és que els contractes siguin una cosa que no es pugui fàcilment canviar, que no estiguin sempre exposats a contínues modificacions, encara que aquestes modificacions vinguin per efecte d'una llei. Això és la cosa que jo crec que nosaltres hem de salvar. És a dir, hi ha una llibertat de contracte, hi ha fins a Catalunya un esperit, una tradició afecta a aquesta facultat de contracte. Jo no la veig, potser per la mateixa raó que fa que no entri tan ràpidament en els raonaments que ha fet el senyor Conseller de Justícia, i que no tingui, per altra banda, una repugnància tan forta a donar el meu vot per l'aprovació d'aquest article, perquè jo comprenc que hi han alguns moments una adhesió als principis jurídics que potser dintre del terreny que jo en dic de folk-lorisme i que em posa entre dues posicions. Jo penso que hem de tenir una estabilitat jurídica i ara

ens trobem en uns moments en què uns per unes raons i altres per altres — jo ja he dit la meua —, hem de passar per una Llei que creiem que és antijurídica, però que quedi ben sentada almenys la nostra salvetat perquè no sembli que aquesta adhesió a prendre com a sistema aquesta facultat de fer i desfer en una matèria que ha de tenir estabilitat i permanència, no hagi estat salvada.

El Sr. PRESIDENT: Queda clos l'incident, tota vegada que l'article estava ja aprovat.

Article 3.º No hi ha cap vot particular ni esmena. Hi ha les manifestacions fetes per la Comissió. Té la paraula el senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Senyors Diputats: He de fer una petita observació al redactat de l'apartat segon d'aquest art. 3.º en quant diu «el conreador no podrà arrencar ni tallar cap arbre sense el consentiment del propietari.»

Aquesta redacció sembla implicar una superioritat de domini, que ja és reconeix, però, a més, una superioritat tècnica del propietari sobre el conreador, i potser la redacció que jo proposaria conduiria al mateix resultat, però sense fer manifesta aquesta superioritat en forma d'haver de demanar el consentiment.

Em sembla que seria preferible dir «que serà precís que s'estableixi acord entre el conreador i el propietari», sobretot perquè en cas de desacord hagi d'anar aquest desacord precisament a la Comissió arbitral, perquè sinó, en cas de no haver-hi consentiment del propietari, seria molt més difícil arribar a aquest acord. Altrament, deixaria al criteri de la Comissió la redacció en cas d'acceptar aquest principi de retirar el consentiment únic, cosa sempre antipàtica i més tractant-se del propietari.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. RIERA: Senyors Diputats: Aquest article 3.º és un article que en el si de la Comissió, en el que fa referència al cas de l'arrencament d'arbres, de ceps, etc., fou objecte d'un llarg debat.

Jo entenc, en principi, que quan hom arrenca un arbre, és perquè creu que pel conreu o pel que sigui, aquest arbre és perjudicial al rendiment que hagi de donar el tros de terra on estigui situat. Ara bé; vàrem trobar-nos dintre de la Comissió en què podria donar-se el cas, pel que fa referència als arrendataris, en què en els seus contractes no hi figurés aquest pacte tàcit entre arrendataris i propietaris i, per exemple, un arrendatari que tingués una terra plantada d'ametllers o d'uns altres arbres, en virtut d'un arrendament curt, pogués en un moment donat arrencar tots els arbres i deixar la terra completament devastada, car no hem de suposar sempre que tots els arrendataris siguin bons arrendataris, com tampoc que tots els propietaris siguin bons propietaris. Però atenent a la necessitat de la riquesa del país ens vàrem trobar en aquest cas i per això en aquest mateix article, al seu final, es diu que el conreador no podrà arrencar ni tallar cap arbre sense el previ consentiment, però es podrà recórrer a la Comissió arbitral, que és la que fallarà en definitiva. També es diu, finalment, que s'exceptuen d'aquesta prohibició els contractes previstos en l'art. 56 d'aquesta Llei.

Ara bé; l'art. 56 d'aquest dictamen presentat per la Comissió, fa referència a la rabassa morta, a les terres a llarg termini, a termini indefinit. Jo,

com vaig dir una altra vegada, era partidari d'aquest principi, però ara davant de què ens poguem trobar en què tàcitament estiguessin d'acord l'un i l'altre, si no treiem aquestes paraules «sense el consentiment del propietari», podria ésser això un cau de raons, perquè el propietari podria no donar el consentiment previ. Per això crec que en aquest article podria introduir la modificació proposada per l'amic Ruiz i Ponseti per tal de deixar l'article redactat d'una manera més clara.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Agraeixo a la Comissió l'haver acceptat l'esperit d'aquesta modificació i per la meua banda deixo en plena llibertat a la mateixa perquè faci la redacció en la forma que consideri més adient.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Romeva.

El Sr. ROMEVA: Respecte d'aquest art. 3.º, jo voldria demanar alguns aclariments perquè hi ha alguna cosa que no trobo prou explícita. En primer lloc, això mateix de què s'ha parlat sobre l'arrencament d'arbres i que no es diu aquí, encara que naturalment és molt difícil que s'estableixi detalladament en una llei, però sí que s'hauria d'establir una guia perquè la Comissió Arbitral no pugui fer el que vulgui i no cometi arbitrarietats.

El Sr. BRU: Això ja serà objecte de reglamentació.

El Sr. ROMEVA: Poden haver-hi arbres de rendiment en un terreny i el conreador, per canviar el sistema de conreu, podria suprimir-los. Poden haver-hi motius més o menys acceptables per a les dues bandes, però sense una guia aquestes facultats s'estableixen d'una manera massa àmplia a favor de la Comissió Arbitral.

Després, hi ha la segona part referent als contractes previstos en l'art. 56. Hi ha quelcom que no es veu prou salvat, encara que pot ésser que jo no hi entengui prou, i és per això que la Comissió haurà de perdonar que faci algunes preguntes potser innecessàries.

Però si exceptuem d'aquesta prohibició els contractes previstos en aquest article es pot donar el cas d'un conreador que arrenqui una plantació que no la substitueixi, que abandoni el conreu, i aleshores no és solament ell el perjudicat, sinó que ho és també el propietari de la finca. Com se salva això? Perquè jo no veig que això quedi salvat aquí. Crec que es podria donar l'autorització per als arrencaments d'arbres en casos precisos, però no deixant-ho amb aquesta extensió tan àmplia que pot donar marge a l'arbitrarietat.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. RIERA: L'art. 56, senyor Romeva, l'últim apartat és el que fa referència a la rabassa morta.

Ara bé: en el transcurs de la discussió ja parlarem del que és rabassa i del que és aparceria i del que és arrendament. Com que la Comissió té el concepte que el contracte de rabassa, que ja ho diuen les mateixes escriptures, és una cosa consuetudinària de tothom, de què el contracte de rabassa és un contracte enfiteutic, per tant es dona ja de per sí del mateix contracte i de l'autorització

de tenir una permanència perpètua aquell pagès que treballa la terra. Qui més que aquell pagès que treballa la terra a perpetuïtat, qui més pot tenir llibertat i coneixement dels seus beneficis i pels beneficis inclús del propietari, pot saber què és el que convé sobre aquella terra? Jo, al senyor Romeva li vull explicar tan solament un petit exemple, i aquest exemple que li vull explicar es refereix a mi mateix en qualitat de rabassaire. Tots els senyors Diputats saben que les vinyes de plantació americana que es van plantar després de la filoxera, sinó han arribat ja al seu terme haurien d'haver estat totes arrencades, perquè quan un cep ja té trenta anys de duració des de l'empelt, aquells ceps forçosament es tornen bords i donen potser el trenta per cent de rendiment que haurien de donar. Passa, senyor Romeva, que essent un rabassaire el que tingui la propietat d'aquella terra i trobant-se amb què un dia el propietari es lleva de malhumor, per la necessitat del propietari, pel rendiment del mateix propietari, pel rendiment a la vegada del mateix rabassaire, podria passar que aquell propietari no li donés consentiment d'arrencar alguns ceps que jo entenc que a tot arreu haurien d'haver estat arrencats ja fa més de deu anys, i que haurien d'ésser novament plantats en benefici del mateix pagès i en benefici del mateix propietari. Per tant, nosaltres, en aquest segon extrem que fa referència a l'article 56, diem que ja que el rabassaire té la permanència absoluta de la terra, que té una enfitèusi, que ho té en escriptura pública pagant la contribució directa a l'Estat, ja que té tots aquests avantatges reconeguts com un co-propietari d'aquella terra que treballa, almenys a aquell pagès donem-li la llibertat perquè faci el que cregui convenient. A més, el mateix art. 3.ª diu: «serà la de conrear segons ús i costum del bon pagès». Per tant, a aquell mateix pagès ja li posem una condició prèvia, la que ha de conrear a ús i costum. Aquí el senyor Romeva sembla que hi veu el perill que podria venir un rabassaire — que és al que fa referència a l'art. 56 — que pogués arrencar el que hi hagi i aleshores seria també en perjudici del propietari de la terra i a la vegada també fóra un perjudici al mateix que té la rabassa; però per endavant li diem que ha de conrear la terra a ús i costum del bon pagès, i en totes les escriptures, senyors Diputats, sobretot les escriptures que tenim els pagesos, se'ns diu que s'ha de conrear la terra a ús i costum del bon pagès; però se'ns diu més, se'ns diu «segons el cultiu que hi tenim fet en aquelles terres»; se'ns diu quines són les treballades que s'hi han de fer per a ésser a ús i costum. Per tant, jo li contesto d'una manera àmplia — que ben bé s'ho mereix l'amic Romeva — per treure-li tots aquests escrúpols que té respecte a l'arrencament dels arbres que, en el que fa referència a l'art. 56, com a co-propietari que és el mateix rabassaire reconegut en l'escriptura i reconegut en la Llei, si ara aquí nosaltres li anàvem a cercenar aquest dret de co-propietari de poder fer el que cregués convenient en bé seu com a rabassaire i en bé del propietari, aleshores sí que representaria que nosaltres anàvem a fer una Llei condicionada.

El Sr. ROMEVA : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Romeva.

El Sr. ROMEVA : Jo he d'agrair molt explícitament l'amabilitat del senyor Riera i he de correspondre a la seva expressió d'afecte. Comprens les raons que ha donat el senyor Riera; el que no veig, és perquè en uns casos es deixa algun marge d'actuació a la Comissió Arbitral i en aquest no. Però no em faig fort en el meu punt de vista, perquè moltes de les raons que ell ha donat em convencen de què el marge pràctic d'infracció per acció perjudicial al dret dels uns o dels altres queda reduït i pot quedar més reduït encara pel que representen de complement altres articles d'aquesta Llei.

Ara, pel que es refereix al reglament d'arbres en els altres casos, jo hauria agraït bé que m'hagués aclarit una mica aquesta observació que jo feia, perquè aquests límits en què ha d'actuar la Comissió per decidir no s'han fixat. Hi ha propietats de molts estils, però en una propietat hi pot haver uns arbres fruiters; és a dir, jo coneix un cas que ha passat a un familiar meu, i perdonin que jo descendeixi a aquest terreny. Tenia arrendada una peça de terra d'aquestes que s'hi fa el conreu variat per ús de la mateixa família del conreador i al voltant d'aquella peça hi havia uns fruiters. El conreador feia una pila d'anys que ho tenia i havia respectat els arbres. Un dia va dir: «No em convé més.» Va acordar rescindir el contracte. Es va fer un contracte amb un nou conreador i, uns dies abans que el conreador aquell deixava la terra, va arrencar els arbres. Hem de posar un límit a aquests casos, i això em sembla que ha d'estar establert per endavant. No n'hi ha prou en dir que es recorrerà a la Comissió Arbitral. Es en aquest aspecte que jo voldria uns aclariments.

El Sr. RIERA : Abans d'arrencar-los, com és molt natural.

El Sr. ROMEVA : Pel fet de què hi hagi un procediment establert per decidir-ho, deu ésser solidari aleshores de l'acció que es pugui fer després amb el que es faci per recórrer a aquest procediment. És el que jo desitjaria veure si podia quedar aclarit en aquest article.

El Sr. BRU : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Bru.

El Sr. BRU : Després de les explicacions fetes pel company Riera referent a les excepcions de l'article 56 de la rabassa morta en el qual jo potser només podria afegir que per nosaltres el concepte de rabassa morta, apart de les condicions del contracte, consisteix essencialment en què la creació de la riquesa de damunt la terra pertany al mateix que ha conreat la terra i que per tant aquesta excepció és molt lògica. Nosaltres ens hem cregut en el cas de posar un article bastant conservador en aquesta Llei i és el que exceptua aquests casos en els quals hem de convenir tots que la riquesa sobrecreada pertany a l'arrendatari i no a l'arrendador, en els altres casos, tenint en compte que hi havia aquell propietari de per mig, diem tot seguit que l'arrendatari no pot tallar sense previ acord, i la modificació que ara introduïm és la de què no pot tallar cap mena d'arbre. Aquesta afir-

mació suposo que el senyor Romeva es deu felicitar que sigui així. Però el que succeeix és una cosa, i és que, malgrat que la propietat d'aquests arbres pot ésser d'aquell propietari, en realitat pot succeir que sigui perjudicial al conreu i al millor profit de la terra, i aleshores ens trobem que en el desig de treure millor rendiment de la terra, l'arrendatari voldria que s'accedís al que ell creu de justícia, que hi hagués un acord; i aquest acord, si el propietari no es vol posar d'acord amb l'arrendatari, no és possible. Nosaltres, tot seguit solucionem la qüestió i diem que a falta d'aquest previ acord es pot recórrer a una Comissió Arbitral. En aquesta Comissió Arbitral és natural que hi haurà una reglamentació, i si existeix la reglamentació n'hi haurà una altre de supletòria; però hem de creure sempre que aquesta Comissió Arbitral a la qual es sollicita un permís, no el donarà pas per caprici. Si volem creure que la Comissió Arbitral actuarà i obrarà arbitràriament, com deia la V. S., aleshores preguntem: què hem de fer d'aquell home? El portarem davant d'un jutge? També podem creure que el jutge pot cometre arbitriarietats. Nosaltres hem de creure que l'organisme que creem es sotmetrà a la reglamentació que hi hagi sobre la talla d'arbres.

A més, quan es vagi a la creació es poden assenyalar normes determinades, i jo crec que en tots els casos el permís serà sempre donat en aquells casos que siguin convenients per a la millor producció de la terra. Però nosaltres no podem evitar únicament aquesta afirmació categòrica de què no es poden tallar arbres sense previ acord, sense deixar una salvetat; llavors fem aquí una afirmació tan conservadora que mai havia existit i ningú havia introduït. Si no es poden posar d'acord, vindrà un àrbitre entre els dos, que coneixerà els assumptes i donarà la raó a qui la tingui i evitarem aquests casos abusius tant per part de l'un com per part de l'altre; perquè pot haver-hi casos abusius d'un propietari que vulgui fer impossible la vida del conreador, perquè no el pot treure de la terra; i també hi pot haver el cas d'un arrendatari que deixi la terra perduda després d'una talla.

El Sr. ROMEVA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Romeva.

El Sr. ROMEVA: Accepto aquestes amables indicacions del senyor Bru i retiro les meves objeccions amb l'esperança de què aquesta intervenció de les Comissions arbitrials serà objecte d'una reglamentació. Quan jo parlava de si seria arbitrària o no, no em referia al fet d'ésser arbitrària la raó o la contrarà, sinó de què les seves decisions havien de tenir unes normes que no fossin les de decidir en cada moment. La defensa que jo buscava en aquest cas no era solament a favor del propietari, perquè no sé si el senyor Bru coneix una realitat i és que a vegades les coses més ofensives es fan entre els mateixos que més s'haurien de respectar entre ells. En el cas de què parlava no perjudicava al propietari, sinó a l'arrendatari que quedava a darrere. I res més.

(S'aprova l'art. 3.ª, d'acord amb la redacció següent:

«Article 3.ª. És obligació natural derivada del

contracte, la de conrear segons ús i costum de bon pagès, tal com s'entén en la comarca.

El conreador no podrà arrencar ni tallar cap arbre sense previ acord amb el propietari. Mancant l'acord podrà recórrer davant la Comissió arbitral, la qual fallarà en definitiva. S'exceptuen d'aquesta limitació els contractes previstos en l'art. 56 d'aquesta Llei.»

A continuació, es dona lectura a l'art. 4.ª del dictamen.)

El Sr. ROMEVA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Romeva.

El Sr. ROMEVA: Respecte d'aquest article, jo no sé comprendre perquè s'ha de privar un contracte on el conreador pugui prendre a càrrec seu una part o la totalitat de les contribucions. Jo comprenc que no es puguin admetre càrregues particulars, estats produïts per la situació econòmica del propietari; però allò que és la contribució, els tributs i taxes que són annexes a la terra, és una cosa que també pot ésser objecte de contractació entre el propietari i el conreador; tots són elements que poden influir en la valoració de la contractació, i per això, si a mi no em poden convèncer les explicacions de la Comissió, hauré de votar en contra d'aquest article.

El Sr. BRU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Bru.

El Sr. BRU: Entenc, senyors Diputats, que en dir que no correspon al conreador el pagament de la contribució territorial, hem de mantenir nosaltres aquest criteri per l'abús que s'ha fet fins ara; és clar que el propietari sap les càrregues, i les taxes les tindrà en compte en l'acte de la valoració. Però nosaltres en l'art. 39 assenyallem unes normes per a l'arrendament, hem de preveure per endavant que hi han càrregues que no poden ésser, burlant l'esperit de la Llei, imputables a l'arrendatari, i per això sabent l'existència d'una colla de càrregues i taxes que s'imposen indegudament, illegalment, a l'arrendatari, afirmem que no li correspon el pagament de la contribució territorial ni de les taxes.

El Sr. ROMEVA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Romeva.

El Sr. ROMEVA: Crec que pròpiament, després de sentir les explicacions del senyor Bru, el que correspon seria suprimir aquest article. En establir la valoració i els preus d'arrendament ja es compta amb aquestes coses. Però anem a un altre cas: anem al cas d'algunes taxes, que són taxes que s'estableixen per l'administració municipal, i per organismes que radiquen en el poble i per organismes que poden intervenir amb una parcialitat, poden intervenir en una situació de relació entre el propietari i el conreador. Si establim forçosament d'una manera obligatòria que no hi ha manera d'establir cap contracte on totes aquestes càrregues no pesin damunt del propietari (això no influeix per res en el preu, perquè són coses que en establir el preu ja es calculen), el que fem és que aleshores s'estableix un esquer perquè l'establiment d'aquests tributs es carreguin cap un cantó. Jo crec que això, en realitat, no influeix per a res en el problema, i el millor que es podria fer en aquest cas seria suprimir aquest article.

El Sr. BRU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Bru.

El Sr. BRU: Jo, emprant el mateix argument del senyor Romeva, arribo a una conclusió contrària, i és que l'art. 39 que assenyala les normes per arribar a l'arrendament, prohibint que les despeses siguin abonables o deduïbles, en aquest cas, aquestes despeses deuen ésser pagades per qui correspongui, i en canvi ens trobem que amb l'article 4.º evitem una sèrie d'abusos, que es feien pagar càrregues a una sèrie d'arrendataris que no els corresponia. No crec que sigui necessari treure'l, sinó que és precis fer aquesta afirmació, que aquestes càrregues han d'ésser pagades per qui és el propietari de la finca.

El Sr. ANDREU: Demano per parlar.

El Sr. BRU: Si el dia de demà, quan s'ha de venir a senyalar l'arrendament de la finca, s'han de tenir en compte les despeses d'explotació i es poden deduir les fetes per l'arrendatari, també s'hauran de deduir aquelles despeses o aquelles costes pagades pel propietari. Però no veig per què aquest article no ha de subsistir, quan en realitat potser passa com allò que deia el senyor Conseller de Justícia en fer referència a l'art. 2.º, que és potser sobrer, però que cal que hi sigui per a evitar una colla d'abusos que avui es fan.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Andreu.

El Sr. ANDREU: Senyors Diputats: Jo voldria fer una suggerència a la Comissió en quant fa referència a aquest art. 4.º. En aquest art. 4.º es fa l'afirmació de què no correspondrà al conreador el pagament de les contribucions, tributs, taxes annexes, ni drets reals de la finca, afirmació que jo considero en absolut innecessària, perquè tant la contribució, com les taxes, com els drets reals, d'acord amb la pròpia Llei de la qual neixen aquests tributs, són sempre a càrrec del propietari i mai a càrrec del parcer.

Jo crec que la Comissió en dir això tenia una altra intenció, que era la de dir que seran nuls tots aquells pactes posats en els contractes, pels quals s'obligui al parcer a pagar aquests tributs, que no és ben bé el mateix que es diu. Perquè no serà el conreador, sinó el propietari el que pagui aquests tributs, no cal dir-ho, car la Llei ja ho determina així. Jo crec que l'esperit d'aquest article, per a evitar els abusos, aconsella la redacció en aquest altre sentit de dir que serà nul tot pacte que obligui a l'arrendatari a pagar les contribucions, drets reals i taxes annexes, perquè si no, queda això completament enlaire, doncs aquí no es fa l'afirmació de qui té la responsabilitat, però ve un contracte i diu que la responsabilitat correspondrà a l'arrendatari i és el que jo crec que no ha d'ésser. En canvi, el fer aquesta afirmació de què les contribucions les han de pagar els propietaris, és completament gratuït, perquè ja està determinat per la Llei que és el propietari i no l'arrendatari el que ha de pagar els tributs, perquè afecten a la propietat de la finca i no al conreu de la terra, i així igualment els drets reals.

Per això, em sembla que quedaria millor redactat aquest article dient que serà nul tot pacte existent en un contracte de conreu en el qual

s'obligui a l'arrendatari, masover o parcer a pagar la contribució, taxes o drets reals. Jo voldria que la Comissió, si és que creu acceptable la meua suggerència, fes el redactat en aquest sentit i traïés aquesta afirmació que crec que és completament inútil.

El Sr. CEREZO: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. CEREZO: No hi veig cap variació en el sentit que diu el senyor Andreu, i nosaltres el que volem posar en l'esperit d'aquest article és que totes les càrregues són per al propietari de la terra. Ara, que el que aquí nosaltres hàvem posat és perquè hi ha molts contractes d'arrendament en els quals es fixa el pagament de la contribució per part de l'arrendatari, i per això diem que no correspondrà al conreador aquest pagament.

El Sr. ANDREU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Andreu.

El Sr. ANDREU: Jo demano que la Comissió accepti la redacció que jo he proposat. Crec que el senyor Cerezo ja ha comprès el que jo volia dir. Jo estimo que en estricta legalitat aquest article, tal com està redactat, no compleix la finalitat que la Comissió vol. En canvi, en la forma que jo dic, s'anul·len aquests pactes que de vegades existeixen en contractes en què per a 20 o per a 25 anys es fixava l'obligació de pagar les contribucions l'arrendatari, subjecte moltes vegades a un augment de contribució, cosa que era onerosa pel parcer al qual se li imposava.

Per això estimo que la meua redacció queda més concreta i compleix més la finalitat que tenia la Comissió.

El Sr. CEREZO: Faci la redacció i s'acoplarà a aquest article.

El Sr. PRESIDENT: Queda l'article pendent de redacció definitiva.

El Sr. ROMEVA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Romeva.

El Sr. ROMEVA: Hi ha una mica de contradicció entre les manifestacions que jo havia fet abans i el que ha dit el senyor Andreu. Jo cercava una forma de flexibilitat en els contractes. Tot el que sigui encarcarar és pernicios. No poso un obstacle a l'esperit de l'article, i per això trobo que si realment es vol que hi sigui el que es diu, més val que hi sigui d'una forma clara i taxativa que en aquesta forma vaga en què hi era.

(L'art. 4.º queda pendent de redacció definitiva.)

(Es dona lectura a l'art. 5.º del dictamen i a l'esmena següent que li ha estat presentada.)

«AL PARLAMENT

Els Diputats que sotasignen tenen l'honor de formular la següent esmena al Dictamen sobre el Projecte de Llei de Contractes de Conreu:

ESMENA

Article 5.º On diu «... el masover no estarà obligat a pagar al propietari el lloguer de la ca-

sa...» etc., dirà : «... el masover no estarà obligat a pagar al propietari el lloguer de la casa o part de la casa que habitualment ocupi».

La resta de l'article, igual.

Palau del Parlament, 1. de febrer del 1934. — Dalmau, Blasi, Casademunt, Armendares, Bancells.»

El Sr. BLASI : Demano per parlar.

El Sr. CEREZO : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula la Comissió.

El Sr. CEREZO : Per a dir quelcom abans de les observacions que pugui fer el senyor Blasi, i és que aquesta esmena s'hauria d'ajuntar a una altra esmena que hi ha i que ve a ésser el mateix, i aleshores ens trobaríem en què s'haurien de fusionar les dues en una.

(Es dona lectura a l'esmena en qüestió, que és la següent:)

«AL PARLAMENT

Els Diputats que sotasignen tenen l'honor de formular la següent esmena a l'art. 5.º del Dictamen sobre el Projecte de Llei de Contractes de Conreu.

ESMENA

Article 5.º El primer paràgraf de l'esmentat article quedarà substituït pel següent :

«En el contracte de masoveria, la casa i altres dependències ocupades pel masover seran considerades com accessòries de la terra arrendada i aniran compreses dintre el preu de l'arrendament.»

La resta de l'article igual.

Palau del Parlament, 2 de febrer del 1934. — Andreu, Mies, Casademunt, Dalmau, Companys (J.)»

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula la Comissió.

El Sr. CEREZO : Aquesta esmena que diu : «En el contracte de masoveria la casa i altres dependències...», podria dir-se : «en el contracte de masoveria la casa...» i afegir de l'altra esmena : «... part de la casa que habitualment ocupi i, després, «des altres dependències». I aleshores les dues esmenes quedarien en una sola esmena.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Blasi.

El Sr. BLASI : Senzillament, per a dir que aquesta esmena no va contra l'esperit de l'art. 5.º. Nosaltres entenem, també, que dintre del mateix preu ha d'anar compresa la terra i la casa. Aquesta esmena tendeix a un aclariment, a evitar possibles conflictes i litigis, fills d'una mala fe possible.

En les nostres terres, i suposo que en molts llocs de Catalunya, en el mateix cos d'edifici viu el massover i viu l'amo ; a vegades, el propietari viu temporalment o continuament a la casa, i volem únicament que consti que aquest dret que es dona en aquest article es refereix únicament a la casa o part de casa que habiti el massover. Res més.

El Sr. CEREZO : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula la Comissió.

El Sr. CEREZO : La Comissió admet aquesta part d'esmena a què ha fet referència el senyor Blasi.

El Sr. ANDREU : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Andreu.

El Sr. ANDREU : Es per referir-me a l'altra esmena que hi ha presentada i que ve a substituir el redactat del primer paràgraf de l'art. 5.º En aquesta esmena proposem els que la signem que es digui : «En el contracte de masoveria la casa (i ara s'afegirà la part de la casa, d'acord amb l'esmena del senyor Blasi) i altres dependències ocupades pel masover seran considerades com a accessòries de la terra arrendada ...»

Nosaltres estimàvem aquesta redacció millor que l'altra, perquè en aquella es feia l'afirmació de què la casa i les dependències annexes no es comprenien en el preu de l'arrendament, quan en realitat en tots els contractes existents i els que existiran sempre, la casa i les dependències són una cosa accessòria a la principal que és la terra i, es vulgui o no, dintre d'aquest preu de l'arrendament sempre es tindrà en compte la terra i tot l'accessori, que són la casa i les dependències. Per això proposem a la Comissió que accepti aquesta esmena en el sentit de què la casa i les dependències estaran compreses dintre de l'arrendament i es consideraran com a accessòries del principal.

El Sr. CEREZO : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula la Comissió.

El Sr. CEREZO : La Comissió no té cap inconvenient en acceptar aquesta esmena i ja veurem com quedarà redactat aquest primer paràgraf de l'art. 5.º Però nosaltres hem de fer aquí una salvetat i és de què quedi ben entès de què el nostre esperit era l'evitar els possibles abusos que hi han en molts contractes d'arrendament, que en establir l'arrendament de la casa resultaven moltes vegades contractes molt d'ells onerosos, perquè venien a gravar precisament el que havia d'ésser l'arrendament de la terra. Tenint en compte la forma que s'indica en aquesta esmena i per tal d'evitar el mas ús que es feia avui en els contractes d'arrendament, el primer paràgraf de l'art. 5.º podria quedar redactat de la següent manera :

«En el contracte de masoveria, la casa o part de la casa que habitualment ocupi i altres dependències ocupades pel masover, seran considerades com accessòries de la terra arrendada i aniran compreses dintre el preu de l'arrendament.»

El Sr. CASADEMUNT : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Casademunt.

El Sr. CASADEMUNT : Del resultat de la redacció d'aquest article es desprèn que el masover tindrà com eina de treball, com la terra, tot el conjunt del contracte, i resulta que les cases que avui ocupen generalment els masovers, no estan subjectes a una inspecció, no estan subjectes a què es digui si aquella casa és habitable o no. Si a més el parcer o el masover que habita aquella casa no paga arrendament, podrà exigir molt menys a l'amo que li arrangi la

casa, i la casa està en males condicions generalment. Pregaria als senyors Diputats que fessin memòria si alguna vegada han visitat cases de l'alta pagesia de muntanya, a veure en quina forma es troben aquelles cases, en les quals des del dia que es construïren fins a avui, no hi hagut mà de paleta, ni tan sols hi ha hagut una petita emblanquinada. I seria convenient, jo crec, que en un article addicional, o d'una forma u altra, potser en aquest mateix art. 5.^è, es fes constar que la casa del masover estarà o ha d'estar subjecta a una inspecció, o bé que sempre que el masover es queixi de les condicions de la casa, una de dues: o bé que tingués el dret d'arranjar-se-la, o bé que el propietari vingués a arranjar-la-hi. Convindria un incís en aquesta Llei, ja sigui en un altre article o en un article addicional, en què es fes constar això, que la casa hauria d'estar en condicions relativament higièniques, o bé en condicions d'habitabilitat, que avui la majoria de les cases de camp no hi estan en condicions d'habitabilitat.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. CEREZO: A part del que pugui disposar-se en les Lleis de Sanitat sobre l'obligació de què les cases hagin de tenir determinades condicions, i d'acord precisament amb el que sobre això es disposi, en aquesta Llei ja es preveuen les millores que es poden fer en totes les finques. Per tant, si les Lleis de Sanitat obliguen que les cases hagin de tenir unes determinades condicions, el propietari ve obligat a posar la casa en aquelles determinades condicions, i com que aquí ja es parla de millors, l'arrendatari podrà fer-les, en tot cas, a càrrec del propietari. Però precisa que hi hagi una Llei de Sanitat que reguli les condicions que han de tenir les cases de camp.

El Sr. CASADEMUNT: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Casademunt.

El Sr. CASADEMUNT: Jo només ho volia significar d'una manera ben clara en la Llei, tota vegada que la Llei estableix el contracte d'arrendament de la casa, i voldria que aquesta Llei ho fes constar, perquè la Llei de Sanitat, amb tot i la seva actual vigència, no té realitat en la nostra pagesia. No per res més; volia posar en aquesta Llei un incís que digués la necessitat d'arranjar les cases de pagès.

El Sr. ROMEVA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Romeva.

El Sr. ROMEVA: Hi ha un altre apartat en aquest article, que és el que diu: «El masover podrà servir-se de les eines del mas per al conreu de la terra». Jo no sé si això s'haurà d'aclarir per tal que no sigui una font de discussions, perquè, quines són les eines del mas? Hi ha en tots els oficis, eines d'ús personal: el paleta necessita unes eines, el fuster en necessita unes altres, i el pagès també necessita unes eines. El pagès entra en un mas i hi troba unes eines, però aquestes eines tenen usura. Arriba un moment en què no serveixen, veritat? Aquest és un cas d'instruments personals. Aleshores aquest incís que hi ha aquí s'haurà de traduir després en una discussió sobre si el propietari ha d'anar subministrant les eines, o quines són les que el masover ha de trobar al mas? Tot això em fa l'efecte que no s'especifica,

i en canvi pot ésser una font de discussions. Això convindria que s'aclarís.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. CEREZO: No poden haver-hi confusions, perquè si a l'hora del contracte hi ha unes eines — ja se'n diu eines, no útils mecànics que poden existir en determinades masoveries i, per tant, són les eines de caràcter secundari les que existeixin, són les eines de les quals podrà fer ús l'arrendatari.

Si són eines d'ús en el mas, és natural que el propietari les ha de tornar a reposar; es tracta de les eines que existeixin al mas en el moment de fer el contracte.

El Sr. ROMEVA: Gràcies per les explicacions, i serviran per aclarir-ho.

(S'aprova l'art. 5.^è, d'acord amb la redacció següent:

«Article 5.^è En el contracte de masoveria, la casa o part de la casa que habitualment ocupi i altres dependències ocupades pel masover, seran considerades com accessòries de la terra arrendada. i aniran compreses dintre el preu de l'arrendament.

L'ocupació de la casa i de les dependències expressades haurà de seguir la sort del contracte de conreu a què vinguin afectades.

El masover podrà servir-se de les eines del mas pel conreu de la terra.

No es podran fixar en els contractes de masoveria pagaments ni obligacions per adjutori, ni jornals especials de més a més ni entrega d'espècies que no siguin a compte del preu contractat.»

S'aprova, també, l'art. 4.^è, que havia quedat pendent de redacció definitiva, la qual és la següent:

«Article 4.^è Seran nuls els pactes que en els contractes de conreu obliguen el conreador al pagament de la contribució territorial, dels tributs i taxes annexos i de les càrregues reals de la finca.»

A continuació, es dona lectura a l'art. 6.^è del dictamen.)

El Sr. ROMEVA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Romeva.

El Sr. ROMEVA: Jo he fet algunes observacions respecte aquest art. 6.^è. Estic d'acord amb el que s'estableix respecte als costums de les comarques i respecte a la forma com s'ha d'entendre que s'ha de pagar l'arrendament quan no hi hagi res especificat. Ara, el que no puc admetre és que es posi una limitació a una forma de contracte com és la del pagament a l'avençada, perquè pot ésser aquest contracte de pagament a l'avençada un avantatge que pot perseguir el conreador, perquè pot ésser que a l'hora de contractar un propietari faci un preu més favorable a base d'aquesta condició, i no veig per què hem de limitar aquesta forma de contractació.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. CEREZO: No es pot admetre la manifestació que fa aquí el senyor Romeva, perquè una cosa és que per a poder-se avençar uns anys, entre el propietari i el conreador estableixin uns

pactes, que sempre han d'ésser privats i particulars, però nosaltres hem d'establir una sola norma, que és la del pagament a la vençuda, perquè en la majoria dels casos l'arrendatari de terra no està en condicions econòmiques per a poder arrendar les terres, i com que ell no en treu els fruits fins després del seu treball i àdhuc d'invertir-hi algunes pessetes, nosaltres considerem que és quan obté la collita quan pot pagar. Per això esmentem, també, els usos de les comarques, perquè es tingui en compte en el moment determinat.

El Sr. ROMEVA : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Romeva.

El Sr. ROMEVA : Jo comprenc les raons que hi ha perquè el pagès no pagui a l'avençada ; però el que no comprenc és que on hi ha una raó perquè hi sigui, nosaltres ens hi fiquem.

El Sr. CEREZO : És una cosa particular, que poden tractar mútuament fora del contracte.

El Sr. ROMEVA : Però aleshores ja anem a fer la raó amb una suposició que darrera de la Llei s'estableixen les infraccions.

El Sr. CEREZO : No, no. És un cas de caràcter general.

(S'aprova l'art. 6.º, d'acord amb el Dictamen, i resta suspesa aquesta discussió.)

Lectura d'un Projecte de Llei sobre l'autorització d'unes transferències de crèdit

(Es dona lectura al següent

«DECRET

Com a President de la Generalitat, a proposta del Conseller de Finances, i d'acord amb el Consell, He resolt :

Autoritzar el Conseller de Finances per a presentar al Parlament de Catalunya un Projecte de Llei sobre l'autorització d'unes transferències de crèdit amb destinació a subvencionar el Patronat de la Universitat Autònoma.

Barcelona, 31 de gener del 1934. — Lluís Companys.»

L'honorable senyor Conseller de Finances, des de la tribuna de Consellers, dona lectura del següent Projecte de Llei :

«AL PARLAMENT DE CATALUNYA

L'establiment del règim autonòmic a la Universitat de Barcelona i la constitució del Patronat que la regeix, és un dels fets cabdals de la nostra Autonomia.

Si l'Estatut, que fixa el règim autonòmic de la Universitat de Barcelona, consagra el respecte recíproc, dintre el clos de la Universitat, a les cultures i a les llengües catalana i castellana, és just que la Generalitat de Catalunya aporti a

l'obra universitària, després de la seva absoluta adhesió espiritual, la seva col·laboració econòmica. Col·laboració econòmica que, si de moment, no pot ésser la que el Govern de Catalunya té decidit destinar-hi per atendre totalment l'organització nova i l'actuació de la Universitat de Catalunya, no pot deixar d'ésser la indispensable perquè l'obra realitzada pel Patronat, amb un encert i un entusiasme indubtables, no tingui absolutament garantida tota la seva continuïtat i eficàcia.

Per tant,

El Conseller de Finances, d'acord amb el Consell Executiu, té l'honor de sotmetre a la deliberació del Parlament de Catalunya el següent

PROJECTE DE LLEI

Article únic. — Són autoritzades les transferències de crèdit d'un total import de 250,000 pessetes, entre les següents partides del Pressupost de Despeses.

Sobrants que es transfereixen :

De la partida 646, 6,250 ptes. ; de la 737, pessetes 50,000 ; de la 902, 93,750 ; de la 972, 5,000 ; de la 991, 45,000, i de la 1,142, 50,000.

Total dels sobrants, 250,000 ptes.

L'esmentada quantitat de 250,000 ptes., import dels sobrants passa a augmentar la partida 827, amb destinació a subvencionar el Patronat de la Universitat Autònoma.

Barcelona, 31 de gener del 1934. — El Conseller de Finances, Martí Esteve.»

El Sr. PRESIDENT : Passa a la Comissió corresponent.

Havent de passar algunes Comissions parlamentàries a reunir-se, la Presidència sotmet a la Cambra la conveniència d'aixecar la sessió. (Assentiment.) Acordat.

ORDRE DEL DIA

per a la sessió de divendres

1. Precs i preguntes.
 2. Continuació de la discussió del Dictamen de la Comissió de Justícia i Dret sobre el Projecte de Llei creant el Tribunal de Cassació de Catalunya.
 3. Continuació de la discussió del Dictamen de la Comissió Especial sobre el Projecte de Llei de Contractes de Conreu.
 4. Continuació de la discussió del Dictamen de la Comissió d'Economia sobre el Projecte de Llei de Bases de la Cooperació.
 5. Discussió del Dictamen de la Comissió de Sanitat sobre el Projecte de Llei d'Aigües minero-medicinals i d'aigües pures de règim.
- (S'aixeca la sessió a les set i dotze minuts de la vetlla.)